

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 54, ÅRGÅNG 14

SOMMAREN 2025 (76 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 549 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt femtiofjärde nummer. Detta publiceras lördagen den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, höstnumret, skall utkomma söndagen den 22 september, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande sommarnummer fortsätter vi våra båda översättningar, *Mästarna och vägen* av C.W. Leadbeater och *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym II* av Alice A. Bailey och D.K. Den förstnämnda översättningen är därmed fullbordad och hela boken finns publicerad på denna hemsida.

Sist i detta sommarnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår amerikanske broder Antonio Rodríguez i att revidera och korrigera existerande spanska översättningar av Laurencys verk fortsätter oförminskat. Enligt uppgjord plan publiceras dessa reviderade texter på hemsidorna först när hela arbetet är avslutat; tidpunkten härför kan ännu ej anges.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt den sista av de tio uppsatser som Laurencys *Livskunskap Två* omfattar: *Esoteerinen psykologia (Esoterisk psykologi)*. Den nämnda översättningen finns nu publicerad på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning. Därmed är den finska översättningen av *Livskunskap Två* fullbordad. Denna boks finska titel är *Elämäntieto Kaksi*. Irmeli har därefter börjat översätta Laurencys *Livskunskap Tre* och nu färdigställt den finska versionen av denna boks första uppsats, *Esoteriska kunskapsordnar*, på finska: *Esoteeriset tietokunnat*. Även denna uppsats finns nu publicerad på Förlagsstiftelsens hemsida, i dennas finska avdelning.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling publicerade den 21 juni 2025 sitt tolfte nyhetsbrev: <https://www.veidos.org/introduktion/om-veidos-org/nyhetsbrev/>

I nyhetsbrevet kan man bland annat läsa om en nyligen utgiven bok.

Kurs: Meditationens grunder – att vidga och fördjupa medvetandet

En djupare förståelse av esoterikens teori förutsätter eget arbete med medvetenhetsutvecklingens praktik. Under denna kurs arbetar vi systematiskt och metodiskt för att utveckla medvetenheten enligt fjärde vägen och pytagoreiska aktiveringsmetoder. Medvetenhetsutvecklingens teori kombineras med avsiktliga övningar i vardagliga situationer och olika typer av meditationer, såsom frömeditationer och långa tankar. Kursen hålls via Zoom under fem onsdagar, den 3, 10, 17 och 24 september samt den 1 oktober 2025. Alla tillfällena börjar kl. 18:00 och slutar c:a kl. 21:00, beroende på antalet deltagare.

Anmälan eller frågor kan skickas till johan.berggren@protonmail.com

Ytterligare upplysningar lämnas på hemsidan: www.nylivslust.se/kurser

Denna kurs kommer även att erbjudas på engelska. Upplysningar om den engelskspråkiga kursen lämnas här: <https://nylivslust.se/kurser/courses-in-english.html>

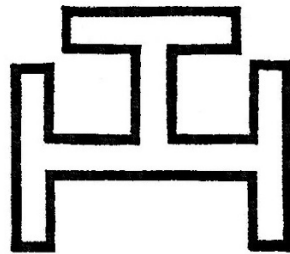
TRETTONDE KAPITLET

TREENIGHETEN OCH TRIANGLARNA

DEN GUDOMLIGA TREENIGHETEN

Vi vet att vårt solsystems Logos – och denne är vad de flesta åsyftar, när de talar om Gud – är en Treenighet. Han har, eller snarare är, tre personer. Han verkar genom tre aspekter. Dessa kallas vid många olika namn i olika religioner, men man betraktar Dem ej alltid på samma sätt. Ty denna väldiga Treenighet har så många aspekter att ingen religion någonsin lyckats genom sin symbolik framställa hela sanningen. I somliga religioner finner vi treenigheten såsom fader, moder, son, vilket åtminstone är begripligt för oss, då vi tänker på ordningen för avlelse och växelverkan. Inom detta slags treenighet finner vi Osiris, Isis och Horus i den egyptiska framställningen och i den skandinaviska mytologin Oden, Freja och Thor. Assyrierna och fenicierna trodde på en treenighet, vars personer var Anu, Ea och Bel. Druiderna kallade dem Taulac, Fan och Mollac. I den nordliga buddhismen hör vi talas om Amitābha, Avalokiteshvara och Manjushrī. I judarnas Kabbala nämnes de tre: Kether, Binah och Chokma, och i Zoroasters religion Ahuramazda, Mithra och Ahriman. Överallt erkänns treenighetens princip, ehuru manifestationerna växlar.

I det stora hinduiska systemet finner vi treenigheten såsom Shiva, Vishnu och Brahmā. Det moderliga elementet framträder ej i denna treenighet, men det erkänns indirekt därigenom att var och en av dessa tre säges ha en shakti eller kraft, som stundom i symboliken nämnes hans maka. Denna är tydligen en manifestation av hans kraft i materien, möjligen en något lägre manifestation än den man måste tänka sig, när man talar om själva treenigheten. I det kristna systemet finner vi treenigheten som Fadern, Sonen och den Helige Ande, och det är i detta sammanhang intressant märka att den Helige Ande i några av de gamla skrifterna omtalas såsom kvinnlig.

En liknande treenighet finns även i fråga om högre och större Logoi. Långt bortom och utöver allt sådant, som vi kan veta eller föreställa oss, finns det Absoluta, som även framträder såsom en Treenighet. I utvecklingens andra ände finner vi treenigheten hos människan, hennes ande, hennes intuition och hennes intelligens, vilka representerar de trefaldiga egenskaperna vilja, visdom och verksamhet. Denna människans treenighet är en bild av den andra, större treenigheten; men på samma gång är den mycket mera än en bild. Den icke endast symboliserar Logos' Tre Personer, utan på ett sätt, som intet fysiskt medvetande förmår fatta, är den också ett verkligt uttryck för Dem, en manifestation av dessa Tre Personer på denna lägre nivå.

DE VERKSAMMAS TRIANGEL

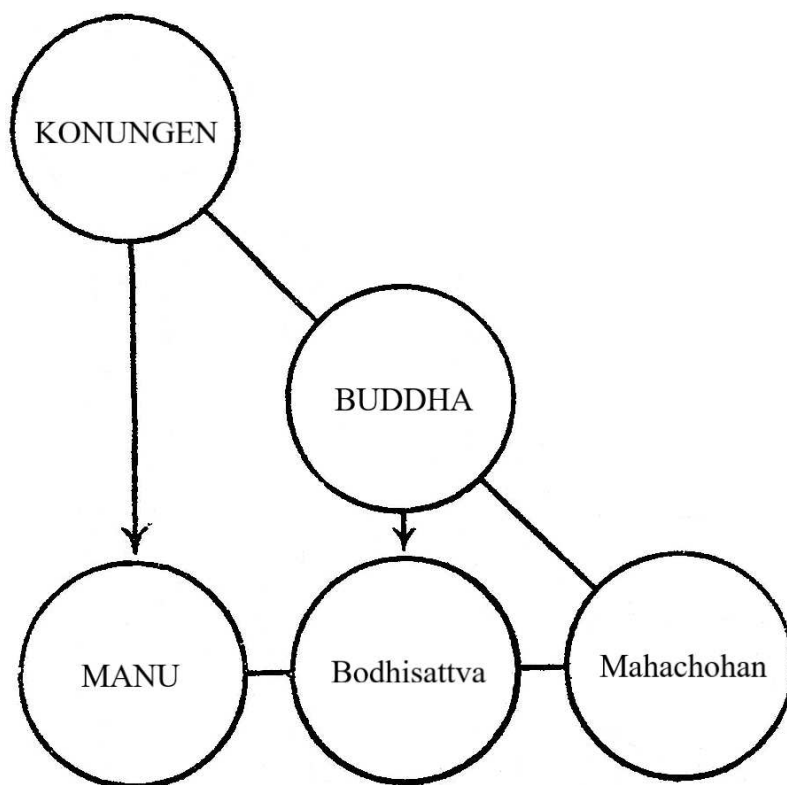
Liksom Logos är en Treenighet, så är även världens esoteriska regering delad i tre stora departement, som förestås av tre mäktiga ämbetsinnehavare, som icke blott är avspeglningar av Logos' Tre Aspekter, utan även på ett mycket verkligt sätt är Dessas manifestationer. Dessa är: Världens Herre, Herren Buddha och Maha-Chohanen, vilka genomgått invigningsgrader, som skänker medvetande i vaket tillstånd i världar, som ligger bortom det mänskliga evolutionsområdet, där den manifesterade Logos dväljes. Världens Herre är ett med den Första Aspekten i den högsta av våra sju världar och utövar den Gudomliga Viljan på jorden; Buddha är förenad

med den Andra Aspekten, som dväljes i den näst högsta världen, anupadaka, och sänder den Gudomliga Visdomen ned till mänskligheten; Maha-Chohanen är fullkomligt ett med den Tredje Aspekten, som har sin boning i den nirvaniska världen och utövar den Gudomliga Verksamheten samt representerar den Helige Ande. Han är i sanning Herrens arm, som utsträcker i världen för att göra Hans vilja. Detta framgår klart av följande tabell:

LOGOS	GUDOMLIG FÖRMÅGA	VÄRLD	I TRIANGELN VERKSAM SÅSOM	STRÅLE
Första Aspekten	Vilja	Adi	Världens Herre	1
Andra Aspekten	Visdom	Anupadaka	Herren Buddha	2
Tredje Aspekten	Verksamhet	Nirvana	Mahachohan	3–7

Den första och andra medlemmen av denna stora triangel skiljer sig från den tredje därigenom att deras arbete är sådant att det icke når ned till den fysiska världen, utan i fråga om Herren Buddha endast till den buddhiska kroppens värld och beträffande den Första Aspektens stora Förmedlare till den nirvaniska världen. Men utan Deras arbete i högre världar skulle intet arbete i lägre världar vara möjligt, och därför drar De försorg om att Deras inflytande överföres ända ner till den lägsta världen genom Deras ombud, Manu Vaivasvata och Herren Maitreya.

Dessa två stora Adepter står jämsides med Mahachohanen var och en på Sin stråle, där De genomgått invigningen med samma namn, och på sådant sätt bildas ännu en triangel för nedförandet av Logos' kraft till den fysiska världen. Vi kan uttrycka båda trianglarna i samma diagram på följande sätt:

Under en hel rotasperiod utarbetar Manu evolutionens detaljer, och Bodhisattva hjälper såsom Världslärare – minister för undervisningen och religionen – dess medlemmar att utveckla så mycken andlighet som är möjligt för dem på deras stadium, medan Mahachohan leder människornas tänkande, så att de olika kulturerna och civilisationerna skall utvecklas enligt den cykliska planen. Huvudet och Hjärtat är De, ävensom Handen med dess fem fingrar, och alla är De ständigt verksamma i världen för att dana släktet till en organisk varelse, en Himmelsk

Människa.

Termen ”Himmelsk Människa” är ej blott en liknelse, utan beskriver en ordagrann sanning, ty vid slutet av arbetet med varje rotras bildar de som nått adeptskap inom denna, en mäktig organism, som i verklig bemärkelse utgör en enhet, en Himmelsk Människa, hos vilken det liksom hos en jordisk människa finns sju stora centra, av vilka vart och ett är en stor Adept. Hos detta storartade Väsen skall Manun och Bodhisattvan intaga Sina platser såsom hjärn- och hjärtcentra, och i Dem och såsom delar av Dem, i härlig förening med Dem, skall vi Deras tjänare vara. Och denna härliga helhet skall fortsätta sin bana för att under sin vidare utveckling bli någon kommande Solgudomlighets redskap. Men detta ligger på ett så underbart sätt utom allt vad vi kan förstå att denna förening med andra icke hindrar någon adept inom den Himmelska Människan från att känna sig fri eller handla självständigt.

Ända till helt nyligen var det icke vanligt, att Mahachohan-ämbetet permanent sköttes av en adept med denna grad. Det var brukligt att de fem Chohanerna i tur och ordning utsågs till ledare för alla fem strålarna, ehuru var och en var tvungen att genomgå Mahachohan-invigningen, innan Han intog denna post. Men för närvarande finner vi att en Chohan har uppsikt över var och en av de fem Strålarna och att dessutom – skild från Dem – finns en Mahachohan – en avvikelse från den vanliga metoden, enligt vad vi kan förstå.

STRÅLARNAS GRÄNSER

På dessa fem strålar, tredje till och med sjunde, är den högsta invigning, som kan genomgå på vår jord, Mahachohanens, men på den första och andra strålen kan man nå längre, vilket framgår av nedanstående tabell över invigningarna, där man ser att det på första och andra strålen är möjligt att genomgå Buddha-invigningen, medan adepten kan gå ännu längre på den första.

PÅ STRÅLARNAS MÖJLIGA INVIGNINGAR		
FÖRSTA STRÅLEN	ANDRA STRÅLEN	TREDJE TILL OCH MED SJUNDE STRÅLARNAS
Nionde invigningen		
VÄRLDENS HERRE		
Åttonde invigningen		
PRATYEKA BUDDHA		
	BUDDHA	
Sjunde invigningen		
MANU	BODHISATTVA	MAHACHOHAN
Första till och med sjätte invigningarna		

Om det skulle förefalla, som om det i detta förhållande låge något av en orättvisa, måste man göra klart för sig att man kan uppnå nirvana på vilken som helst av strålarna. Den som når asekastadiet, kan genast ingå i denna tillvaro av salighet för en period, som skulle förefalla oss såsom en evighet. Men han når endast dess första avdelning, vilken, ehuru den oerhört överstiger vår fattningsförmåga, likväl är vida underlägsen de högre avdelningar av nirvanatillståndet som Chohanen och Mahachohanen uppnår, medan även dessa avdelningar i sin tur förbleknar inför glansen av det nirvanatillstånd som de adepter uppnår, som gör den erforderliga ansträngningen för att under jordelivet genomgå de ännu högre invigningarna på första och andra strålen. För dem som åtar sig andra arbetsuppgifter utom vår Hierarki, är det även möjligt att gå vidare på de fem strålarna.

BYTE AV STRÅLE

Möjligheten att byta den egna strålen genom en fast beslutsamhet att göra det lämnar alla vägar lika öppna för esoterikern. Det är en känd sak att de båda Mästare, med vilka Teosofiska Samfundet har varit närmast förbundet, valt att göra denna ansträngning, och de av oss, som önskar fortfara att stå i barnaförhållande till Dem såsom individer, är därför medvetet eller omedvetet i färd med att göra detsamma. Den metod, varigenom denna övergång göres, är tämligen enkel i teorin, ehuru ofta ganska svår att tillämpa i praktiken. Om en lärjunge på sjätte strålen, hängivenhetens stråle, vill övergå till andra strålen eller visdomens stråle, måste han först bemöda sig om att komma under inflytande av den andra underavdelningen av sin egen sjätte stråle. Sedan får han söka att träget förstärka denna understråles inflytande på sitt liv, tills den slutligen blir dominerande. Då kommer han, i stället för att vara på den andra underavdelningen av den sjätte strålen, att befinna sig på den sjätte underavdelningen av den andra strålen. Med andra ord sagt har han genom att öka sin kunskap förvandlat sin hängivenhet, så att denna blivit hängivenhet för den gudomliga visdomen. Därifrån kan han, om han så vill, genom tillräckligt ihärdiga och långvariga bemödanden gå vidare till någon annan underavdelning av den andra strålen.

Här har vi tydligen en avvikelse från den vanliga regeln, ty en monad, som kommit fram genom en Planetande, återvänder genom en annan. Sådana förändringar är jämförelsevis sällsynta och tenderar att nöjaktigt uppväga varandra mot slutet. Övergångarna göres vanligen till första och andra strålarna, och det finns relativt få individer på dessa två på evolutionens lägre stadier.

FULLKOMLIG ENHET

Den underbara enhet med Logos, som råder hos dessa trianglars medlemmar, kan lämpligen belysas genom Bodhisattvas förhållande. Vi har sett att en lärjunges förening med Mästaren är närmare än någon förening, som kan tänkas existera på jorden. Ännu fastare, på grund av det högre stadiet, var bandet mellan Mästaren Kūthūmī och Hans Lärare Mästaren Dhruva, som i sin tur var Lärjunge till Herren Maitreya under den tid Denne tog lärjungar. Därigenom blev Mästaren Kūthūmī ett även med Herren Maitreya, och eftersom enheten är ännu fullkomligare på Deras stadium, är Mästaren Kūthūmī på ett mycket underbart sätt ett med Bodhisattva.

Adepterna tycks oss stå så högt över oss att vi har svårt att upptäcka någon skillnad mellan de lägre och de högre graderna. De förefaller alla liksom stjärnor högt över oss, och dock säger De sig vara som stoftet under Herren Maitreyas fötter. Där måste finnas en oerhörd skillnad, fastän vi icke kan se den. Vi skådar upp mot dessa häpnadsväckande höjder, och möts av en bländande glans, vari vi icke vågar tycka den ene vara större än den andre, med undantag av att vi genom aurans storlek kan märka, att det finns skillnader. Men vi kan åtminstone förstå att Mästaren Kūthūmīs enhet med Herren Maitreya måste vara en vida större och verkligare förening än något, som är tänkbart på lägre stadier.

I ännu högre grad är Bodhisattva ett med Logos' Andra Person, som Han representerar. Det tillhör Hans ämbete att representera Honom här på jorden, och detta är innebörden av den personliga föreningen mellan Kristus såsom Gud och Kristus såsom människa. Ty Han, Bodhisattva, som vi i västerlandet kalla Herren Kristus, är den intuitionala Visdomen, Ställföreträdaren för den Andra Personen i den Heliga Treenigheten. Han är det mysterium, som ligger till grund för Kristi två naturer, "Som ehuru Han är Gud och människa, dock icke är två, utan en Kristus – En, icke genom Gudomens förvandling till kött, utan genom människonaturens lyftande till Gud".

Den Andra Personen i den Heliga Treenigheten fanns till många tidsåldrar, innan Herren Maitreya framträdde i evolutionen. Denna Andra Persons första nedstigande i inkarnation skedde, när Han såsom den Andra Utgjutelsen tog höljena för sin manifestation från sitt nya solsystems jungfruliga materia, sedan denna redan befruktats och väckts till liv av Gud den Helige Ande. Sedan detta gjorts, hade vi för första gången den omanifesterade Kristus i motsats

till den manifesterade Kristus, och redan då måste det ha varit sant att Kristus såsom Gud i en bemärkelse var större än Kristus såsom människa. När Bodhisattvaerna, som skall representera denna Andra Person på den ena eller andra planeten i Hans system, i tur och ordning når chefskapet för sin stråle, blir De i sin tur så helt och hållet ett med Honom att De förtjänar namnet Kristus såsom människa, och därför sker vid slutet av en dylik invigning denna underbara för-
ening rum för varje Bodhisattva.

Denna Logos' Andra Aspekt utgjuter sig i materien, inkarnerar och blir människa och är därför "Faderns like i sin Gudom, och Fadern underlägsen i sin mandom", som det säges i athanasianska bekännelsen. Vår Herre Bodhisattva har varit en människa såsom vi, och är fortfarande en sådan, ehuru en fullkomlig människa, men denna människonatur har blivit så upplyft till Gudomen att Han i sanning är en fullkomlig Kristus, en framställning av den Andra Aspekten i Treenigheten, ty i Honom och genom Honom är det oss möjligt att nå denna Gudomliga Kraft. Detta är grunden till att Kristus omtalas såsom Medlaren mellan Gud och människor. Det är icke så att Han ingår någon överenskommelse för vår räkning eller köper oss fria från några förskräckliga straff, som många renläriga kristna tro, utan Han är i sanning en Medlare, En som står mellan Logos och människan, som kan ses av människan och genom vilken den gudomliga kraften strömmar ned till människosläktet. Därför är Han Överhuvudet för alla religioner, genom vilka dessa välsignelser kommer.

FJORTONDE KAPITLET

VISDOMEN I TRIANGLARNA

BUDDHA

Vår tids Buddha är Herren Gautama, som lät sig sista gången födas för omkring 2500 år sedan i Indien, och i denna inkarnation avslutade sin serie liv såsom Bodhisattva och efterträdde den föregående Buddha Kāshyapa såsom Överhuvud för den andra strålen i vårt klots esoteriska Hierarki. Berättelsen om Hans liv såsom Siddhārtha Gautama förtäljes i *The Light of Asia* av Sir Edwin Arnold, en av engelska språkets vackraste och mest inspirerade dikter.

Sju Buddhaer uppträder i följd under en klotperiod, en för varje rotras, och var och en tar i sin tur hand om andra strålens särskilda arbete över hela världen, i det Han ägnar sig åt den del därav, som ligger i de högre världarna, medan Han anförtrot ämbetet att vara Världslärare för de lägre världarna åt sin medhjälpare och representant, Bodhisattva. För Den som når denna ställning, anse österländska skriftställare intet lovprisande för överdrivet, ingen hängivenhet för djup, och liksom vi ser upp till dessa Mästare såsom nära nog gudomliga i godhet och visdom, på samma sätt, men i ännu högre grad, ser de upp till Buddha. Vår nuvarande Buddha var den första av vår mänsklighet, som nådde denna oerhörda höjd, medan föregående Buddhaer varit produkter av andra evolutioner. En alldeles särskild ansträngning var nödvändig å Hans sida för att bereda Honom till denna upphöjda tjänst, en ansträngning så oerhörd att Han ständigt bland buddhisterna omtalas såsom *Mahābhinishkramana*, det Stora Offret.

Vid en tid för många tusen år sedan blev det nödvändigt att en av adepterna skulle bli fjärde rotrasens Världslärare, ty den tid hade nu kommit, då mänskligheten skulle vara i stånd till att ur sina egna led hämta sina Buddhaer. Ända fram till mitten av vår planetkedjas fjärde rund, den mitt som just var mittpunkten i det evolutionssystem, till vilket vi hör, försågs vår mänsklighet med de nödvändiga stora Ämbetsinnehavarna – Manuer, Världslärare och andra – från mera utvecklade människosläkten i andra kedjor, vilka hade gjort större framsteg eller kanske var äldre än vi, och vi, som mottagit denna hjälp, skall längre framme i vår tur få förmånen att draga försorg om andra, mindre utvecklade evolutionssystem.

På ett sådant sätt ådagaläggs det verkliga broderskap som finns mellan alla levande väsen och ser vi att detta broderskap omfattar ej endast mänskligheten eller ej endast livet i denna

kedja av klot, utan att alla kedjor i solsystemet växelvis påverkar varandra och hjälper varandra. Jag har intet direkt bevis för att olika solsystem på samma sätt bistår varandra, men genom analogi skulle jag med så gott som fullkomlig visshet tro att även detta sker. Åtminstone har jag, såsom jag förut har sagt, själv sett Gäster från andra system, och jag har förstått att De reste ej enbart för nöjes skull utan helt visst befinner sig i vårt system för något gott ändamål. Vad detta ändamål är vet jag icke, men naturligtvis har jag ingenting med den saken att göra.

Vid den tidpunkt i förgångna tidsåldrar, på vilken vi hänsyftat, borde mänskligheten ha börjat att ur sina led frambringa sina Lärare, men det sägs att ingen fullt uppnått den höjd, som fordrades för åtagandet av ett sådant oerhört ansvar. Mänsklighetens förnämsta frukter var vid denna tid två Bröder, som befann sig på samma grad av medvetenhetsutveckling. Den Ene var Den som vi nu kallar Herren Gautama Buddha, och den Andre vår nuvarande Världslärare, Herren Maitreya. På vad sätt De icke motsvarade förutsättningarna, vet vi icke, men i sin stora kärlek till mänskligheten erbjöd sig Herren Gautama genast att göra sig beredd för vilka som helst ytterligare ansträngningar, som kunde fordras för att Han skulle uppnå den nödvändiga utvecklingen. Genom traditionerna vet vi att Han liv efter liv övade sig i särskilda dygder och att Han i varje liv framvisade någon stor egenskap, som Han förvärvat.

Denna Buddhas stora uppoffring omtalas i alla buddhisternas heliga böcker, men dessas författare har icke förstått offrets natur, ty många tror att det bestod i att Herren Buddha nedsteg från Nirvana, sedan Han nått vakenheten, för att lära människorna sin Lag. Visserligen steg Han ned på detta sätt, men detta kan icke räknas som någon uppoffring. Det utgör endast ett vanligt, ehuru icke vidare angenämt arbete. Det stora offer Han gjorde var att Han ägnade tusentals år åt att göra sig värdig att bli människosläktets förstling, som skulle bistå sina mänskliga bröder genom att undervisa dem i den Visdom, som är evigt liv.

Detta arbete utfördes, och det utfördes ädelt. Vi vet något om de olika inkarnationer som Han sedan tog som sin tids Bodhisattva, men det kan finnas många fler, om vilka vi ingenting vet. Han kom som Vyāsa. Han var den förste av de tjugonio Lärarna med namnet Zoroaster, eldreligionens Lärare. Han kom till det gamla Egypten som Hermes, den Trefalt Store, som kallades All Visdoms Fader; ännu senare vandrade Han bland grekerna som Orfeus och undervisade dem genom musik och sång. Till slut lät han sig födas i norra Indien och vandrade under fyrtiofem år uppför och nedför längs Gangesdalen, förkunnande sin Lag och samlande omkring sig alla dem som i föregående liv varit Hans lärjungar.

På något sätt, som vi ännu ej kan hoppas fatta, fanns det, på grund av dessa många tidsåldrars ansträngningar, vissa delar av Herren Buddhas arbete, som Han möjligen icke hade tid att fullfölja i varje detalj. På en sådan nivå är det omöjligt att det finns något sådant som misstag eller fel, men kanske var det förgångnas påfrestning för stor även för en kraft sådan som Hans. Vi kan icke veta detta. Men det kvarstår såsom ett faktum att det fanns några småsaker, som Han den tiden icke kunde ägna full uppmärksamhet, varför Herren Gautamas senare liv icke var fullt likadant som Hans föregångares. Såsom jag sagt, är det vanligt att sedan en Bodhisattva levat sitt sista liv och blivit Buddha, Han, efter att ha ingått i härligheten, helt och hållet överlämnar det yttre arbetet åt Sin efterträdare och ägnar Sig åt att arbeta för mänskligheten i högre världar. Vilka dessa en Dhyani-Buddhas mångahanda verksamhetsgrenar än må vara, för de Honom dock icke till någon ny födelse på jorden. Men på grund av de särskilda omständigheterna i Herren Gautamas liv finner vi två olikheter i det att två ovanliga åtgärder vidtogs.

DE OVANLIGA ÅTGÄRDERNA

Den första var att Världens Herre, den Store Konungen, den Ende Invigaren, lät en av sina tre Lärjungar, vilka alla är Flammans Herrar från Venus, så gott som omedelbart efter Herren Buddhas uppnående av Buddhaskapet taga en jordisk inkarnation, på det att Han under ett mycket kort liv, uppfyllt av resor genom Indien, där skulle upprätta vissa religionscentra, benämnda *mathas*. Hans namn i denna inkarnation var Shankarāchārya – icke den som skrev

kommentarerna, utan denna dynastis store grundläggare, som levde mer än tvåtusen år tidigare.

Shrī Shankarāchārya grundade en särskild skola för hinduisk filosofi och förnyade hinduismen i hög grad genom att ingjuta nytt liv i dess former och samla många av Buddhas läror. Ehuru våra dagars hinduism på många sätt icke når upp till sitt höga ideal, är den mycket mera levande än den var i forna tider före Buddha, då den degenererat till ett formalistiskt system. Även blev Shrī Shankarāchāryas arbete en av orsakerna till att man upphörde med att offra djur, ty även om dylika offer ännu förekommer i Indien, utgör de endast ett ringa fåtal, och de som förekommer, förrättas i mycket liten skala. Vid sidan om sin undervisning i fysiska världen utförde Shrī Shankarāchārya visst esoteriskt arbete, som hade att göra med högre världar och var av betydlig vikt för Indiens senare historia.

Den andra av de ovanliga åtgärder, som jag förut omtalat, vidtogs av Herren Gautama själv. I stället för att helt och hållet ägna sig åt annat och högre arbete, står Han fortfarande i så nära beröring med vår värld, att Han, när så behövs, kan nås av sin Efterträdare åkallan, så att Hans råd och hjälp fortfarande står till buds, när de är särskilt påkallade. Han åtog sig även att en gång om året, på årsdagen av Sin hädanfärd, återvända till vår värld och utsända en ström av välsignelse över den.

Herren Buddha har Sitt eget, särskilda slags kraft, som Han utsänder, när Han ger vår värld Sin välsignelse, och denna välsignelse är något enastående och synnerligen underbart. Ty genom sin ställning och auktoritet har en Buddha tillgång till sådana världar, som är helt och hållet utom räckhåll för oss, varför Han kan förvandla och draga ned till våra världar de för dessa högre världar egendomliga krafterna. Utan denna Buddhas förmedling skulle dessa krafter icke vara av något gagn för oss här i det fysiska livet. Deras vibrationer är så oerhört starka och så otroligt hastiga att de skulle gå genom oss, utan att vi märkte dem i den högsta värld vi kan nå, och vi skulle icke ens veta om att de finns. Men som det nu är, sprids välsignelsens kraft över hela världen och finner genast kanaler, varigenom den kan strömma, alldeles liksom vatten ögonblickligen finner vägen till ett öppet rör, och på sådant sätt stärker den allt gott arbete och medför frid till deras hjärtan, som är i stånd till att taga emot den.

WESAKHÖGTIDEN

Det tillfälle, som valts för denna underbara kraftutströmning, är fullmånedagen i den indiska månaden Vaishākha (som på Ceylon kallas Wesak och vanligen motsvarar den månad vi kallar maj) årsdagen av alla de viktiga tilldragelserna i Hans sista jordeliv – Hans födelse, Hans uppnående av buddhaskapet och Hans bortgång från den fysiska kroppen.

I samband med detta Hans besök och alldeles oavsett dess oerhörda esoteriska betydelse utföres i den fysiska världen en esoterisk ceremoni, vid vilken Herren faktiskt visar sig i närvaro av en skara vanliga pilgrimer. Om Han verkligen visar sig för pilgrimerna vet jag icke fullt säkert. Alla kastar sig till marken i samma ögonblick som Han framträder, men det kan hända att de endast följer Adepternas och Dessas lärjungars exempel, vilka verkligen ser Herren Gautama. Likväl förefaller det troligt att åtminstone en del av pilgrimerna själva har sett Honom, ty kännedomen om denna ceremoni är vida spridd hos buddhisterna i Centralasien, och den omtalas såsom uppenbarelsen av Buddhas skugga eller avspegling, och den beskrivning, som ges av den i dylika traditionella berättelser, är i regel tämligen riktig. Såvitt vi kan förstå, tycks det icke finnas något skäl varför icke vem som helst, som händelsevis vid denna tid befinner sig i trakten, skulle kunna vara närvarande vid ceremonin. Det göres ingen synbar ansträngning för begränsning av åskådarnas antal. Likväl är det sant att man hör talas om pilgrimsskaror, som vandrat omkring i årtal utan att kunna finna platsen.

Alla medlemmar av det Stora Vita Brödraskapet utom Konungen själv och Hans tre Lärjungar bevistar vanligen denna ceremoni, och det finns intet skäl varför icke alla uppriktiga teosofiska medlemmar skulle kunna vara närvarande i emotionalkroppen. De som fått sig hemligheten anförtrödd försöker vanligen ordna det så att deras fysiska kroppar insomnar någon

timme före fullmånestunden och sedan får vila ostörda till ungefär en timme efter denna.

DALEN

Den plats, som utvalts till detta ändamål, är en liten platå, omgiven av låga kullar på norra sidan av Himalaya, icke långt från gränsen till Nepal och kanske cirka 600 kilometer väster om staden Lhasa. Denna lilla slätt har en avlång, oregelbunden form, omkring två och en halv kilometer lång och ej fullt lika bred. Marken sluttar en smula från söder mot norr och är till största delen kal och stenig, ehuru på en del ställen täckt av strävt, stripigt gräs och risaktiga buskage. En bäck rinner längs en del av den västra sidan av platån, skär det nordvästra hörnet, försvinner ungefär mitt på norra sidan genom en av barrskog kantad ravin och når slutligen en sjö, som skymtar fram några kilometer längre borta. Den omgivande trakten förefaller vild och ödslig, och man ser inga byggnader med undantag av en förfallen stupa med ett par hyddor bredvid på en av kullarna öster om slätten. Ungefär mitt på slättens sydliga hälft ligger ett väldigt block av gråvit sten, ådrad med något glittrande ämne – ett block i form av ett altare, kanske tre och en halv meter långt, två meter brett och en meter högt över marken.

Några dagar före den utsatta tiden kan man se en ständigt växande hop av tält med egendomligt och grovt utseende (de flesta svarta) utmed bäcken och de angränsande kullarnas sluttningar, och denna eljest så ödsliga trakt upplivas av en anseelig mängd lägereldar. Ett stort antal människor kommer dit från nomadstammarna i Centralasien, och några rent av långt norrifrån. Dagen före fullmånedagen tar alla dessa pilgrimer ett särskilt ceremoniellt bad och tvättar alla sina kläder för att bereda sig för ceremonin.

Några timmar före fullmånestunden samlar sig människorna på slättens lägre eller norra del och sätter sig stilla i ordnade rader på marken, varvid de noga ser till att ett anseeligt utrymme framför altarstenen lämnas tomt. Vanligen äro några lamaer närvarande, och de brukar begagna detta tillfälle att tala till folket. Ungefär en timme före fullmånestunden, börjar besökare, som färdats i emotionalkroppen, anlända, däribland Brödraskapets medlemmar. Några av dessa framträder vanligen även i fysisk gestalt, så att pilgrimerna kan se dem, och dessa mottas med knäböjande och djupa vördnadsbetygelser. Ofta värdigas våra Mästare och några, som är ännu större, vänligt samspråka med sina lärjungar och andra närvarande. Medan detta pågår, bereder de som är utsedda härtill, den stora altarstenen för ceremonin genom att täcka den med de härligaste blommor och pryda alla hörnen med stora kransar av den heliga lotusblomman. I mitten ställs en vackert ciselerad guldbägare full av vatten och omedelbart framför denna lämnas en plats fri från blommor.

CEREMONIN

Ungefär en halvtimme före fullmånestunden samlar sig på ett tecken av Mahachohan Brödraskapets medlemmar på den öppna platsen mitt på slätten norr om det stora stenaltaret och ordnar sig i tre kretsar, alla med ansiktet vänt mot mitten, varvid den yttersta kretsen består av Brödraskapets yngre medlemmar och de högre Ämbetsinnehavarna står på bestämda platser i den innersta kretsen.

Några verser ur buddhistiska skrifter sjunges därefter på palispråket, och när rösternas ljud tystnat, framträder Herren Maitreya i fysisk gestalt i kretsarnas mitt, hållande Maktens Spira i sina händer. Denna underbara symbol är på visst sätt ett fysiskt centrum eller fäste för den kraft som utsänds av Planetlogos och magnetiserades för miljoner år sedan av Honom, när Han första gången satte den mänskliga livsvågen i rörelse i vår planetkedja. Man har sagt oss att den är ett fysiskt tecken på att Logos' uppmärksamhet koncentrerar sig på den planet, där den befinner sig och att den föres från den ena planeten till den andra, beroende på vart Hans uppmärksamhet riktas – att där den är, där är för tillfället utvecklingens centrala skådeplats, och att, när den lämnar denna planet för att övergå till nästa, vår jord skall sjunka i relativ överksamhet. Om den föres även till de icke-fysiska kloten vet vi icke, ej heller förstår vi riktigt hur den används

eller vilken roll den spelar i världshushållningen. Den förvaras vanligen i Shamballa av Världens Herre, och såvitt vi vet är denna Wesakhögtid det enda tillfälle, då den lämnar Honom. Den är en rund stång av orikalkum, en nu annars ej existerande metall, mäter kanske 60 centimeter i längd och ungefär fem centimeter i diameter och är i vardera änden prydd med en väldig diamant i form av ett klot, slutande i en kägla. Den ger ett egendomligt intryck av att ständigt vara omgiven av eld och har en lysande, genomskinlig aura. Det är att märka att ingen annan än Herren Maitreya vidrör den under hela ceremonin.

När Herren Maitreya antagit fysisk gestalt mitt i cirkeln, bugar sig adepterna och de invigda högtidligt för Honom, och sjunges ännu en vers. Därefter delar sig de inre kretsarna, alltjämt sjungande, i åtta delar, så att de bildar ett kors inom den yttre kretsen, medan Herren Maitreya står kvar i mitten. Vid nästa steg i denna ståtliga ritual förvandlas korset till en triangel, varvid Herren Maitreya skrider framåt, så att Han står i dess spets och alltså tätt intill altarstenen. På detta altare, på den tomma platsen framför guldbägaren, nedlägger Herren Maitreya vördnadsfullt Maktens Spira, medan kretsen bakom Honom förändras till en tämligen invecklad kurvlinjig figur, så att alla står vända mot altaret. Vid nästa förändring blir denna figur en omvänd triangel, så att vi får en bild av Teosofiska Samfundets välkända tecken, ehuru utan den omgivande ormen. Denna figur övergår i sin tur i den femuddiga stjärnan, varunder Herren Maitreya fortfarande står i söder närmast altarstenen och de andra stora Ämbetsinnehavarna eller Chohanerna vid de fem punkter, där linjerna skär varandra.

När man kommit till detta sjunde och slutliga steg, upphör sången, och efter några ögonblicks högtidlig tystnad fattar Herren Maitreya åter Maktens Spira med sina händer och lyfter den över sitt huvud, i det Han med några klangfulla ord på palispråket säger:

”Allt är redo, Mästare, kom!”

Och då, när Han just som fullmånestunden är inne, åter lägger ned den lågande spiran, visar sig Herren Buddha såsom en jättelik gestalt, svävande i luften alldeles över kullarna i söder. Brödraskapets medlemmar bugar sig med knäppta händer, och mängden bakom Dem faller ned på sina ansikten och förblir så, medan de andra sjunger de tre verser som Herren Buddha själv under sitt jordeliv lärde skolgossen Chatta:

Herren Buddha, Sakyas Vise, är ibland människor den bäste läraren. Han har fullbordat det som skulle utföras, och nått den andra stranden (Nirvana). Han är full av styrka och kraft. Honom, den Välsignade, tager jag till Vägledare.

Sanningen är översinnlig; den medför frihet från lidande, begär och sorg; den är fri från varje fläck; den är ljuv, enkel och logisk; denna sanning tager jag till Vägledare.

Det som gives till de åtta slagen av Ädlingar, vilka parvis bildar de fyra graderna, som känner sanningen, det medför i sanning sin stora lön; detta, de Ädla Brödraskap, tager jag till min Vägledare.

DEN STÖRSTA VÄLSIGNELSEN

Sedan reser sig folket och betraktar Herrens uppenbarelse, medan Brödraskapet sjunger för dem de ädla orden i *Mahāmangala sutta*, vilka översatts såsom följer:

Många devaer och människor,
när de lyckan har sökt,
I olika saker välsignelse funnit.
Dig, Mästare, ber vi, lär oss och säg,
Vilken är den största välsignelsen?

Ej att tjäna dårar,
Utan tjäna de vise;
Att hedra den som är heder värd,
Det är den största välsignelsen.

Att ha sitt hem i en vänlig nejd,
Att ha gjort gott i forna liv,
I själen hysa ett rätt begär,
Det är den största välsignelsen.

Mycken lärdom och undervisning,
Skolat sinne och självbehärskning,
Vänligt tal, som man lägger väl,
Det är den största välsignelsen.

Att hedra fader och hedra moder,
Att älska hustrun och vårda barnen,
I frid sin kallelse troget fylla,
Det är den största välsignelsen.

En öppen hand, ett rättfärdigt liv,
Ett hjälpsamt sinne mot envar;
Ett liv med handlingar utan tadel,
Det är den största välsignelsen.

Att avsky synden och undfly den,
Ej smaka vin eller starka drycker
Och icke tröttna på att göra gott,
Det är den största välsignelsen.

Att vara långmodig jämt och mild,
Att söka stillsamma sällsamsbröder,
Andliga samtal på lämplig tid,
Det är den största välsignelsen.

Sig själv i tygel och renhet hålla;
De Fyra Sanningarna veta
Och inse att Nirvana finns,
Det är den största välsignelsen.

En själ, som orubblig står,
och möter trygg, utan sorger och bitter klagan,
Vad växling livet henne ger,
Det är den största välsignelsen.

Den människa, som så handlar,
blir Oövervinnelig i allt.
Hon vandra skall i ständig trygghet,
Hennes är den största välsignelsen!

Den skepnad, som svävar över kullarna, är enorm till sitt omfång, men återgiver fullkomligt till form och anletsdrag den kropp, i vilken Herren senast levde på jorden. Han sitter med korslagda ben och knäppta händer, iförd en buddhistisk munks gula klädnad, som dock bäres så att den lämnar högra armen bar. Ingen beskrivning kan ge någon föreställning om ansiktet – ett ansikte, som i sanning är gudaliknande, ty det förenar lugn och kraft, visdom och kärlek i ett

uttryck, där vi finner allt vi kan tänka oss om det gudomliga. Vi kan säga att hyn är av en klar gulvit färgton och dragen vackert skurna, att pannan är bred och ädel, ögonen stora, strålande och mörkblå, näsan en smula böjd, läpparna röda och tätt slutna. Men allt detta gäller endast det yttre och ger blott en svag föreställning om den levande verkligheten. Håret är svart – nästan blåsvart – och vågigt. Egendomligt nog är det varken långt, såsom vanligt är i Indien, eller alldeles kortklippt, såsom österländska munkar plägar ha det, utan det är avskuret strax innan det når axlarna, benat i mitten och tillbakastruket ur pannan. Det berättas att, när prins Siddhārtha begav sig hemifrån för att söka sanningen, han grep tag i sitt långa hår och skar av det intill huvudet med ett hugg av sitt svärd och att han sedan alltid lät det behålla samma längd.

Något av det mest slående med denna underbara uppenbarelse är den härliga aura som omger gestalten. Den bildar koncentrisk sfärer, såsom auran hos alla högt framskridna individer gör. Dess allmänna byggnad är densamma som arhatens aura, framställd på Plansch XXVI i boken *Man Visible and Invisible*, men färgernas inbördes ordning är en annan och egenartad. Gestalten är omgiven av ett ljus, som på något sätt är bländande, ehuru samtidigt genomskinligt – så starkt att ögat knappt kan vila på det, och likväl synes genom detta ljus ansiktet och klädnadens färg med fullständig klarhet. Utanför detta ljus synes en ring av härlig ultramarin färg, sedan kommer i följd glödande gyllengult, rikaste karmosinrött, rent silvervitt och storslaget scharlakansrött. Alla dessa olikfärgade fält är givetvis sfärer, ehuru de framträder såsom band mot himlens bakgrund. Strålar av alla dessa färger skjuter rätvinkligt ut ur dessa sfärer, blandas med varandra och med blixtar av grönt och violett.

Dessa färger och exakt i denna ordning, beskrivs i gamla buddhistiska skrifter såsom utgörande Herrens aura. När år 1885 det ansågs önskvärt att en särskild flagga skulle utformas för Ceylons buddhister, föreslog Teosofiska Samfundets grundare och president överste Olcott i samråd med våra singalesiska bröder i Colombo att för detta ändamål begagna samma betydelsefulla färgsammansättning. Översten omtalar för oss i sin bok *Old Diary Leaves* (vol. III, sidan 352) att han några år därefter erfor från den tibetanske ambassadören till vicekungen av Indien vid ett möte med den förstnämnde i Darjeeling att dessa färger är desamma som de i Dalai Lamas flagga. Idén till detta symboliska standar synes ha godtagits i vida kretsar. Jag har själv sett detta i buddhisttempel på så skilda orter som Rangoon i Burma och Sacramento i Kalifornien.

Sedan Mahāmangala Sutta sjungits till slut, tar Herren Maitreya den med vatten fyllda guldbägaren från altarstenen och håller den några ögonblick över sitt huvud, medan människomassan bakom, som också försett sig med kärl, fyllda med vatten, följer Hans exempel. Då Han ställer den tillbaka på altarstenen, sjunges ännu en vers.

Han är Herren, den Helige, som är fullkomlig i kunskap, Som äger de åtta slagen av kunskap och har utträttat de femton heliga gärningarna, Som gjort den goda resan, vilken leder till buddhaskap, Som känner de tre världarna, Den oförliknelige, gudars och människors lärare, Den Välsignade, Herren Buddha.

Vid slutet av sjungandet av denna vers upplyses Herrens anlete av ett oförlikneligt leende, och Han lyfter högra handen till välsignelse, medan ett regn av blommor faller ned bland människorna. Åter bugar sig Brödraskapets medlemmar, åter kastar sig människorna till marken, och Skepnaden förbleknar långsamt ur skyn, medan människorna ger utlopp åt sina känslor med höga glädjerop och lovprisande. Brödraskapets medlemmar går fram till Herren Maitreya i den ordning, vari de blivit invigda, och var och en läppjar på vattnet i guldbägaren, och likaledes läppjar var och en i mängden på sitt vatten. Återstoden för de med sig hem i sina egendomliga läderflaskor för att med detta heliga vatten fördriva allt ont inflytande ur sina hem eller kanske bota sjuka. Sedan bryter den stora församlingen upp under ömsesidiga lyckönskningar, och var och en för med sig till sin avlägsna hemort ett outplånligt minne av den underbara ceremoni, vari de deltagit.

BUDDHAS FÖREGÅNGARE

Det är intressant att lägga märke till hur Buddhas föregångare skymtar fram i Johannes' Uppenbarelse: "Och runt omkring tronen såg jag tjugofyra troner och, sittande på tronerna, tjugofyra äldste, klädda i vita kläder, med gyllene kronor på sina huvud."

Den som har förmånen att få se detta – och tänk på att alla en gång skall göra det – ser det från den särskilda synpunkt som betingas av hans egen tro. Därför såg Johannes vad han väntade att få se – den judiska traditionens tjugofyra äldste. Talet tjugofyra visar vid vilken tid denna syn sågs för första gången, eller snarare den tid då judarnas begrepp om denna härlighet bildades. Om vi nu kunde höja oss i anden och skåda denna utsägliga härlighet, skulle vi se tjugofem och icke tjugofyra äldste, ty ännu en Buddha har nått målet, sedan denna vision tog form i judarnas högre tänkande. Ty dessa äldste är de Stora Lärare som undervisat på kloten i denna vår rund. Det finns sju Buddhaer på varje klot, vilket gör tjugoen för de tre klot vi genomgått, och sedan blev Herren Gautama den fjärde Buddha på detta klot. Därför fanns i dessa gamla dagar tjugofyra äldste; men om vi såge dem nu, skulle De vara tjugofem.

Den kristna kyrkan har tolkat detta något annorlunda, i det den i dessa äldste ser de tolv apostlarna och de tolv judiska profeterna. Om dessa tjugofyra varit apostlarna och profeterna, borde visionären ha sett sig själv bland dem, vilket utan tvivel då omtalats. Dessa äldste bar envar på huvudet en krona av guld, sägs det, och litet längre framme läser vi att de kastade sina kronor framför Honom, som vi sjunger i den sköna trefaldighetspsalmen. Jag minns att jag som barn mycket undrade över hur detta kunde vara möjligt. Det föreföll mig underligt att dessa män oupphörligt kunde kasta sina kronor och likväl ständigt ha en krona till hands att kasta. Jag kunde icke förstå det, och jag undrade hur det gick till att kronorna återvände till deras huvuden, så att de kunde kasta dem på nytt. Sådana smått löjliga fantasier är kanske icke så mycket att undra på hos ett barn, men de försvinner, när man förstår innebörden. Om vi sett någon bild av Herren Buddha, har vi säkert lagt märke till att det från Hans hjässa vanligen reser sig som en liten kägla. Den liknar en gyllene krona och framställer den andliga kraft som strömmar ut ur människans hjässcentrum – den tusenbladiga lotusblomman, som det poetiskt heter i österländska böcker.

Hos en högt utvecklad människa utsänder detta centrum en härlig strålgång, som bildar en verklig krona. Vad som åsyftas i den nämnda berättelsen är att allt hon utvecklat, all hennes härliga karma, all den stora andliga kraft hon alstrar – allt detta kastar hon ständigt till Logos fötter, för att det måtte användas i Hans tjänst. På sådant sätt kan hon om och om igen fortsätta att kasta sin gyllene krona, ty den bildar sig alltjämt på nytt, när kraften flödar fram ur hennes inre.

BODHISATTVA MAITREYA

Herren Maitreya, vilket namn betyder medglädje, övertog bodhisattvaämbetet, när Herren Gautama nedlade detsamma, och Han har sedan dess gjort många bemödanden för religionens främjande. En av Hans första åtgärder efter att ha iklätt sig ämbetet var att använda den oerhörda magnetism, som alstrades i världen av Buddhas närvaro, till att låta stora lärare samtidigt uppträda i många olika delar av världen; därför finna vi inom en jämförelsevis kort tidsrymd icke blott Buddha själv, Shrī Shankarāchārya och Mahāvīra i Indien, utan även Mithra i Persien, Lao-tse och Konfucius i Kina och Pytagoras i det gamla Grekland.

Två gånger har Han själv framträtt – såsom Krishna på Indiens slätter och såsom Kristus på Palestinas kullar. Under inkarnationen såsom Krishna var det stora grunddraget alltid kärlek. Barnet Krishna drog till sig människor, som kände den djupaste och mest intensiva tillgivenhet för Honom. Likaså var under Hans liv i Palestina kärlek alltid det centrala draget i Hans undervisning. Han sade: "Detta nya bud giver jag eder, att I älsken varandra". Han bad, att Hans lärjungar skulle bli ett med Honom, såsom Han var ett med Fadern. Hans mest älskade lärjunge, Johannes, är den som starkast framhåller samma tanke: "Den som icke älskar, känner

icke Gud, ty Gud är kärlek”.

Det som nu kallas kristendom var i sitt ursprungliga skick och i den form Han gav den, tvivelsutan en härlig skapelse, hur sorgligt den än sedermera fallit från denna höga nivå genom okunniga människors gärningar. Man får naturligtvis icke tänka sig att budet om att älska sin broder och sin nästa var något nytt i världen. Såsom Augustinus sade i sina *Retractationes*,

”Detsamma som vi nu kallar den kristna religionen, fanns även hos de gamle och har aldrig saknats från människosläktets första uppträdande och till Kristi ankomst i köttet, från vilket ögonblick den sanna religionen, som redan existerade, begynte kallas kristendom.”

De som läser Bhagavad-Gītā, erinrar sig även att denna innehåller undervisning om kärlek och hängivenhet. Bodhisattva använde även vid olika tillfällen Tibets store religiöse reformator Tsong-kha-pas fysiska kropp, och seklerna igenom har Han sänt ut sina lärjungar i en ständig ström, däribland Nāgārjuna, Āryasanga Rāmānujāchārya, Madhvāchārya och många andra, som grundat nya sekter eller kastat nytt ljus över religionens mysterier. Bland dessa Hans lärjungar utsändes en för att grunda religionen islam.

Det ovan omtalade utsändandet av lärare utgör endast en del av Hans arbete, vilket icke inskränker sig till människosläktet utan i sig innefattar undervisning av alla varelser på jorden, däribland även devaerna. Han är sålunda Överhuvud för alla nuvarande religioner och för många andra, som försvunnit under tidernas lopp, men Han bär naturligtvis ansvaret för dem endast i deras ursprungliga form och icke för den förvrängning som människorna naturenligt och oundvikligt infört i dem alla under tidernas lopp. Han varierar typen för religionerna, så att den lämpar sig för den period i världens historia, då den framträder, och för det folk, åt vilket den ges, men ehuru formen växlar, medan utvecklingen skrider framåt, är etiken ständigt densamma.

Många gånger än skall Han framträda på jorden under rotasens utveckling och därvid grunda många sådana religioner. Var gång skall Han då samla omkring sig de människor, som i den rasen är beredda att följa Honom. Ibland dessa utväljer Han några, som Han kan draga närmare till sig, några, som är lärjungar i den innerligaste meningen av ordet ”lärjunge”. Sedan kommer Han att mot rasens slut, när den redan vida överskridit sin fulla blomstring och en ny ras börjat behärska världen, ordna det så att alla Hans närmaste lärjungar, som följt Honom under de föregående inkarnationerna, skall leva tillsammans vid tiden för Hans sista liv på jorden.

Under detta liv skall Han nå den stora buddhainvigningen och då vinna fullkomlig vakenhet. Vid den tiden skall dessa Hans lärjungar, utan att i fysisk måtto känna eller minnas Honom, alla känna sig starkt dragna till Honom, och under Hans inflytande skall de i stort antal inträda på vägen, och många kommer att nå de högre graderna, emedan de redan under föregående inkarnationer gjort betydande framsteg. Vi trodde till en början att de buddhistiska böckernas berättelser om det stora antal människor, som genast nådde arhatskapet, när Herren Gautama blev Buddha, var något som låg utom möjlighetens gränser. Men vid närmare undersökning fann vi att dessa berättelser grundades på fakta. Det är möjligt att antalet överdrevs, men det är ett otvivelaktigt faktum att ett stort antal lärjungar plötsligt uppnådde dessa höga grader av invigning genom påverkan av Buddhas mäktiga magnetism och kraft.

ĀSĀLAHÖGTIDEN

Utom vid den stora Wesakhögtiden möts alla Brödraskapets medlemmar officiellt vid ännu ett annat tillfälle varje år. I detta fall försiggår sammankomsten vanligen i Herren Maitreyas privata boning, som även denna är belägen i Himalayabergen, men på den sydliga i stället för på den norra sluttningen. Vid detta tillfälle är inga pilgrimer från den fysiska världen närvarande, men alla besökare från emotionalvärlden, vilka äger kännedom om högtidligheten, är välkomna att delta. Den firas på fullmånadagen i månaden āsāla, som vanligen motsvarar vår

månad juli.

Detta är årsdagen av den dag, då Herren Buddha för första gången kungjorde den stora uppenbarelsen – då Han för sina fem lärjungar höll det lärotalet som vanligen är känt såsom *Dhammachakkappavattana sutta*, vilket betyder ”Lärotalet om igångsättandet av Lagens hjul”. Där utläggs för första gången de fyra ädla sanningarna och den ädla åttaledade vägen, och däri beskriver Buddhas stora medelväg – det fullkomligt rättfärdiga liv, som leves i världen och som ligger mitt emellan å ena sidan asketismens överdrifter och å den andra sorglösheten i ett uteslutande världsligt liv.

I sin kärlek till sin store Företrädare har Herren Maitreya bestämt att varje årsdag av detta första lärotalet detsamma åter skall hållas inför det församlade Brödraskapet, och vanligen håller Han dessutom själv ett enkelt anförande för att utlägga och förklara det. Lärotalets hållande tar sin början i fullmånestunden, och läsningen och utläggningen räcker vanligen ej mer än ungefär en halvtimme. Herren Maitreya tar vanligen plats på den marmorbänk, som är placerad vid kanten av en upphöjd terrass i den vackra trädgården alldeles framför boningen. De förnämsta ämbetsinnehavarna sitter nära intill Honom, medan Brödraskapets övriga medlemmar grupperar sig i den någon meter lägre liggande trädgården. Även vid detta tillfälle blir det ofta tid över till angenämt samspråk och brukar Mästarna utbyta hälsningar med sina lärjungar och sådana som strävar efter att bli Deras lärjungar samt ge dem sin välsignelse.

Det kan vara av gagn att ge en redogörelse för ceremonin och vad som brukar sägas vid dessa festligheter, om det än naturligtvis ligger utom möjlighetens gräns att återge hur underbart skönt och vältaligt Herren Maitreya yttrar sig vid dylika tillfällen. Den redogörelse som följer gör intet försök att återge något bestämt anförande. Den är en sammanfattning av, som jag fruktar, mycket ofullkomligt ihågkomna fragment, varav några redan offentliggjorts annorstädes. Men de som icke förut hört något om det, får därigenom en viss uppfattning om hur detta vanligen går till.

Det stora lärotalet är underbart enkelt, och dess huvudpunkter upprepas om och om igen. Det fanns ingen stenografi då för tiden, så att det icke kunde upptecknas och läsas efteråt av vem som helst. Hans lärjungar var tvungna att minnas Hans ord genom det intryck dessa vid tillfället gjorde på dem. Därför lade Han dem lättfattligt och upprepade dem om och om igen liksom ett omkväde, så att man skulle vara säker på dem. När man läser Hans lärotalet, är det lätt att se att det är byggt med detta mål i sikte – att det skall vara lätt att minnas. Dess huvudpunkter är ordnade i kategorier, så att, om man hört den en gång, man påminns av varje del om nästa i ordningen, som om det vore ett slags mnemonik, och för en buddhist antyder vart och ett av de särskilda lätt ihågkomna orden en hel grupp av besläktade ideer, så att detta lärotalet, så enkelt och kortfattat det är, innehåller en förklaring av och ett rättesnöre för livet.

Man kunde väl tycka att allt, som kan sägas om detta lärotalet, redan sagts många gånger om. Men med sin underbara vältalighet och sitt sätt att framställa saken låter Herren det för varje år förefalla såsom något nytt, och var och en känner det, som om Hans budskap vore särskilt riktat just till honom. Vid dessa tillfällen, liksom vid lärotalets ursprungliga hållande, upprepar sig pingstundret. Herren talar på det ursprungliga välklingande palispråket, men alla de närvarande hör Honom ”tala deras eget språk, till vilket de blivit födda”, som det står i Apostlagärningarna.

DE FYRA ÄDLA SANNINGARNA

Lärotalet börjar med en förklaring, att den ädla vägen i mitten är den säkraste och i själva verket den enda rätta vägen. Att å ena sidan kasta sig in i det vanliga världsliga livets sinnliga utsvävningar och nöjen är tarvligt och förnedrande och hjälper ingen människa framåt. Å andra sidan är även överdriven asketism skadlig och gagnlös. Det finns kanske ett fåtal, som känner sig dragna till det upphöjda asketiska och avskilda livet, och dessa är möjligen i stånd till att leva det rätt, ehuru även dessa måste taga sig till vara för överdrifter. Men för folk i allmänhet är medelvägen eller ett gott liv, som leves i världen, på alla sätt det bästa och tryggaste. Det första steget för den som vill leva ett sådant liv, är att förstå dess villkor, och dessa framställer

Herren Buddha för oss i de ”fyra ädla sanningarna”, såsom Han kallat dem. Dessa är:

1. Lidandet.
2. Lidandets orsak.
3. Lidandets upphörande.
4. Den väg som leder till lidandets upphörande.

1. Den första sanningen är ett betonande av att allt manifesterat liv är lidande, såframt människan icke äger kunskap om hur hon skall leva. I sin förklaring av detta sade Bodhisattva att det finns två sätt, på vilka det manifesterade livet är lidande. Det ena kan man i viss mån undvika, men det andra beror på ett grundligt misstag och är mycket lätt att undgå. För monaden, som är människans verkliga ande, innebär allt manifesterat liv i viss mening lidande, emedan det är en begränsning, en begränsning, som vi icke alls kan fatta i vår fysiska hjärna, då vi icke har någon uppfattning om det högre livets härliga frihet. Det är just i denna bemärkelse, som det alltid sägs att Kristus giver sig som ett offer, när Han nedstiger i materien. Det är utan tvivel ett offer, ty det är en obeskrivligt stor begränsning, eftersom det avstänger Honom från alla de härliga möjligheter som står Honom till buds i Hans egen värld. Detsamma gäller för monaden. Den gör tvivelsutan ett stort offer, när den träder i förbindelse med den lägre materien, när den i långa tidsåldrar överskuggar den under dess utveckling upp till människostadiet, då den sänder ned ett ringa fragment av sig själv (en fingertopp så att säga), och på så sätt bildar ett jag eller en individuell själ.

Om vi än är blott ett ringa fragment, ja, ett fragment av ett fragment – så är vi likväl en del av en strålande verklighet. Att vara ett fragment är ingenting att vara stolt över, men det innebär en visshet om att vi, emedan vi på sådant sätt är en del av det högre, äger möjlighet att höja oss till detta högre och bli ett därmed. Detta är slutpunkten och målet för vår utveckling. Och även sedan vi nått detta mål, får vi icke slå oss till ro och glädja oss åt den grad av utveckling vi nått, utan använda den till att befrämja den stora planen. Alla dessa uppoffringar och begränsningar kan rätteligen sägas medföra lidande, men det högre jaget underkastar sig dem med glädje, så snart det kommit till full kunskap. Det högre jaget är mindre fullkomligt än monaden, och därför förstår det icke så bra till en början, det måste liksom alla andra lära. Den ofantliga begränsning som följer av varje ytterligare nedstigning i materien är ett oundvikligt faktum, varför såtillvida lidandet är oskiljaktigt från manifestationen. Vi måste finna oss i denna begränsning såsom ett medel att nå målet, såsom en del av den gudomliga planen.

I ännu en bemärkelse innebär livet ofta lidande, men ett slags lidande, som man helt och hållet kan undvika. Den som lever ett vanligt världsligt liv, befinner sig ofta i alla slags bekymmer. Det vore icke överensstämmande med sanningen att säga att han ständigt har något att sörja över, men han har ofta bekymmer, och det finns alltid en möjlighet till att han skall drabbas av stora sorger eller bekymmer. Orsaken härtill är att han är fylld av en mängd lägre begär, visst icke nödvändigtvis dåliga, men begär efter lägre ting, och att dessa begär binder och begränsar honom. Han strävar ständigt efter att nå något som han icke har, och han är full av bekymmer för hur han skall lyckas, och när han fått det han strävar efter, är han orolig för att mista det. Detta är fallet icke blott i fråga om pengar, utan även beträffande ställning och makt, rikedom och framgång i samhället. Alla dessa begär vållar oupphörliga bekymmer på många olika sätt, icke blott för den som äger eller icke äger något, som är föremål för begär, utan man måste också räkna med all avund och illvilja och misstämning, som uppväcks hos andra, som strävar efter samma mål.

Det finns andra föremål för begär, som tycks högre än dessa och dock icke är de högsta. Hur ofta är det till exempel icke, som en ung man begär tillgivenhet av någon, som ej kan och icke har någon dylik att ge honom? Av sådana begär följer ofta åtskillig sorg, svartsjuka och andra lägre känslor. Man säger att dylika begär är naturliga. Utan tvivel är detta riktigt, och besvarad tillgivenhet är en källa till mycken lycka. Men om hans känsla är obesvarad, bör en man ha kraft att acceptera förhållandet och icke låta sig tryckas ned av detta otillfredsställda begär. När

man säger att något är naturligt, menar man att det är vad man kan vänta av människor i allmänhet. Men den som studerar esoterik, måste söka höja sig över den vanliga människan – hur skall han annars kunna hjälpa en sådan? Vi måste höja oss över denna nivå för att bli i stånd att räcka ned en hjälpande hand. Vi måste taga sikte, icke på det naturliga (i bemärkelsen av det vanliga), utan på det övernaturliga.

En klärvoajant är gärna beredd att intyga sanningen av denna Buddhas stora lärosats att livet på det hela taget är lidande, ty när han betraktar emotionalkroppen och mentalkroppen hos dem han möter, ser han att de är fulla av en massa små virvlar, som är stadda i våldsam rörelse och representerar alla slags underliga små tankar, förorsakade av ängslan eller bekymmer för ett eller annat. Alla dessa vållar oro och lidande, och vad som framför allt krävs för framåtskridandet är lugn. Det enda sättet att få frid är att helt och hållet göra sig dem kvitt, och detta för oss till den andra av våra ädla sanningar, den om lidandets orsak.

2. Vi har redan sett att lidandets orsak alltid är begär. Om en människa icke har några begär, icke strävar efter ställning eller makt eller rikedom, är hon lika lugn, antingen rikedom eller makt eller ställning kommer eller går. Hon förblir orubblig och upphöjd i sitt lugn, ty hon frågar icke efter sådant. Eftersom hon är människa, kan hon naturligtvis nära en önskan efter det ena eller andra, men alltid stilla och ädelt, så att hon icke låter sig störas därav. Vi vet till exempel att människor ofta blir förkrossade av sorg, när döden berövar dem någon de älskar. Men om deras tillgivenhet ligger på ett högre plan, om de älskar vännen och icke hans kropp, kan döden icke åstadkomma någon känsla av skilsmässa och alltså ingen sorg. Om de hyser ett starkt begär efter kroppslig samvaro med denna vän i den fysiska världen, så kommer detta begär genast att orsaka sorg. Men kan de skjuta detta begär åsido och leva i gemenskap med varandra i det högre livet, så flyr sorgen sin kos.

Stundom sörjer människor över att finna åldern komma över dem, över att finna att deras höljen icke är så starka som förr. De önskar att de ägde den styrka och de själskrafter som de hade förr. Det är klokt, om de undertrycker detta begär och inser att deras kroppar gjort ett gott arbete, och att, om de ej längre kan arbeta som förr, de bör stilla och lugnt göra vad de kan och icke gräma sig över förändringen. Snart får de nya kroppar, och sättet att tillförsäkra sig goda dylika är att använda den kropp man har så väl som möjligt, men ständigt hålla sig stilla och lugn och icke låta sig uppröras. Det enda sättet att åstadkomma detta är att glömma sig själv, att döda alla själviska begär och vända tanken utåt för att hjälpa andra så långt ens förmåga räcker.

3. *Lidandets upphörande.* Vi har redan sett hur sorgen upphör och ro uppnås. Det är genom att ständigt hålla tanken fäst vid det högre. Vi måste fortfara att leva i denna värld, som poetiskt beskrivits såsom sorgens stjärna – som den också är för många, kanske för de flesta, ehuru det icke behöver vara så, ty vi kan leva fullkomligt lyckliga på den, om vi icke är bundna vid den av begär. Vi befinner oss på den, men vi bör icke göra oss till ett med den – åtminstone icke till den grad att vi låter den vålla oss oro och bekymmer och sorg. Otivelaktigt är det vår plikt att bistå andra i deras sorger och bekymmer och oro, men för att kunna göra detta effektivt, får vi icke själva ha några. De störningar, som kan orsaka sådant, måste vi låta glida oss förbi och förbli lugna och nöjda. Om vi tar detta lägre liv filosofiskt, skall vi finna att sorgen nästan upphör för oss.

Kanske tänker somliga, att det är omöjligt att uppnå en dylik inställning till livet. Men så är det icke, ty då skulle Herren Buddha aldrig anbefallt det åt oss. Vi kan alla nå dit, och vi bör göra det, ty endast då kan vi verkligt och effektivt hjälpa våra medmänniskor.

DEN ÄDLA ÅTTALEDADA VÄGEN

4. *Den väg som leder till räddning undan lidandet.* Denna är oss given i den ädla åttaledade vägen, som den kallas – åter en av Herren Buddhas underbara schematiska framställningar. Det är en mycket vacker framställning, ty den kan användas på varje utvecklingsnivå. Världsliga människor, även de obildade, kan taga den i dess lägsta aspekter och finna en väg till frid och

tröst genom den. Och likväl kan även den störste filosof tillämpa den på sin nivå och lära mycket av den.

Denna vägs första led är *rätt tro*. Det finns människor, som anmärker på denna förutsättning, då de anser att den av dem fordrar något sådant som blind tro. Det är icke alls den sortens tro, som fordras. Det är snarare fråga om ett visst mått av kännedom om de faktorer som styr livet. Det fordras att vi skall förstå något litet av den gudomliga planen, såvitt den rör oss, och att vi, om vi ännu icke kan fatta den själva, skall antaga den sådan den alltid framställs för oss. Vissa allmänna fakta framställs alltid för människorna i en eller annan form. De förklaras till och med för vilda folkslag av deras medicinmän och för människosläktet i övrigt av olika religionslärare i alla slags skrifter. Visserligen växlar skrifter och religioner, men de satser, varom de alla är ense, måste människorna godtaga, innan de kan leva ett lyckligt liv.

Ett av dessa fakta är den eviga lagen om orsak och verkan. Om en människa lever i villfarelsen att hon kan göra allt hon har lust till och att följderna av hennes handlingar aldrig kommer att drabba henne själv, kommer hon med säkerhet att finna att en del av hennes handlingar kan medföra olycka och lidande. Om hon åter icke förstår att meningen med hennes liv är utveckling, att vad Gud begär av henne är att hon skall växa till något bättre och ädlare än hon nu är, så kommer hon även att draga olycka och lidande på sig, ty det är troligt att hon kommer att leva endast för det lägre i livet, och detta lägre liv tillfredsställer aldrig i längden den inre människan. Och därav följer att man måste veta åtminstone något om dessa stora naturlagar och att, om man ännu icke kan äga förstahandskunskap om dem, det är gott att tro på dem. Senare, på ett högre stadium och före genomgången av den andra invigningen, får man höra att man måste döda allt tvivel.

När Herren Buddha tillfrågades om huruvida detta innebär att vi blint måste antaga någon trosform, svarade Han: "Nej, men ni måste själva veta tre stora ting – att endast på helighetens och det goda livets väg kan människan till slut nå fullkomning, att hon för att nå detta mål vandrar genom många liv och så småningom stiger allt högre och att det finns en den eviga rättvisans lag, som allting är underkastat". På detta stadium måste människan överge alla tvivel och i sitt inre äga en fast övertygelse om dessa ting. Men för en världslig människa är det gott att åtminstone tro detsamma, ty har hon icke denna vägvisare genom livet, kan hon ej gå vidare.

Den andra leden av den ädla åttaledade vägen är *rätt tanke*. Uttrycket "rätt tanke" har två olika betydelser. Den första är att vi skall tänka på de rätta sakerna och icke på de orätta. Vi kan alltid i bakgrunden av vårt medvetande ha höga och vackra tankar eller kan tvärtom detta medvetande vara fyllt med tankar på alldagliga ting. Detta får icke missuppfattas. Vilket arbete vi än må ha, bör det utföras grundligt och omsorgsfullt och med den tankekoncentration som detta fullkomliga utförande kräver. Men även när arbetet är slut eller under en paus i detsamma låter de flesta människor alltjämt tankarna upptagas med oviktiga och jämförelsevis låga ting. De som ägnar sitt liv åt Mästaren, söker alltid hålla tanken på denne Mästare i bakgrunden av medvetandet, så att tanken på Honom genast träder fram, så snart det är ett ögonblicks uppehåll i deras världsliga verksamhet. Då tänker lärjungen genast: "Vad kan jag göra för att uträtta Hans arbete att hjälpa andra?" Något, som vi alla kan göra, är att utsända hjälpsamma och medkännande tankar.

Minns även att rätta tankar måste vara bestämda och icke får vara irrande. Tankar, som ena ögonblicket sysslar med en sak och sedan genast flyger till något annat, är gagnlösa och hjälper oss icke det minsta att lära behärska vår tanke. "Rätt tanke" får aldrig ha ringaste anstrykning av något ont, det får inte vara något tvivelaktigt hos den. Det finns många, som icke frivilligt skulle tänka på något orent eller förskräckligt, och likväl hyser de tankar, som står på gränsen till detta – icke bestämt onda, men helt visst en smula tvivelaktiga. I "rätt tanke" får det inte finnas något sådant. Varhelst det finns något, som förefaller det minsta misstänkt eller ovänligt, måste det stängas ute. Vi måste vara fullkomligt vissa om att våra tankar är endast vänliga och goda.

"Rätt tanke" har även en annan betydelse, och det är att den bör vara sann – att vi får tänka

endast det som är sant. Vi tänker så ofta orätt och felaktigt om människor endast på grund av fördom eller okunnighet. Vi får för oss att någon är en dålig människa och att därför allt vad hon gör måste vara ont. Vi tillägger henne motiv, som ofta är fullkomligt grundlösa, och när vi gör detta, tänker vi osant om henne, och därför är vår tanke icke "rätt tanke". Alla som ännu icke är adepter, har hos sig något ont, likaväl som något gott, men olyckligtvis har vi för vana att fästa hela vår uppmärksamhet vid det onda och helt och hållet glömma det goda – aldrig ens göra ett försök att finna det. Därför är vår tanke om dessa människor icke någon rätt tanke, och det icke blott på grund av dess kärlekslöshet, utan emedan den är osann. Vi betraktar endast den ena sidan hos människan i fråga och är okunniga om den andra sidan. Dessutom stärker och uppmuntrar vi det onda genom att fästa vår uppmärksamhet vid det, i stället för vid det goda, medan vi genom "rätt tanke" kunde ge den goda sidan av denna människas natur samma uppmuntran.

Nästa led är *rätt tal*, och här finner vi åter alldeles samma indelning. För det första bör vi alltid tala om det som är gott. Det är inte vår sak att tala om andra människors dåliga handlingar. I de flesta fall är vad vi hör sägas om andra icke sant, och om vi upprepar det, blir därför vad även vi säger osant och skadar vi oss själva likaväl som den människa vi talar om. Och även om det sagda vore sant, är det likväl orätt att upprepa det, ty vi kan icke göra människan i fråga något gott genom att om och om igen säga att hon handlat orätt. Det vänligaste vi kan göra är att tåga om det. Vi borde göra detta instinktivt, i fråga om en orätt handling, begången av make, son eller broder. I ett dylikt fall skulle vi nog känna att det vore orätt att vitt och brett för en massa människor, som annars icke skulle höra talas om det, förkunna något orätt, begånget av en av våra kära. Men om det alls ligger någon sanning i våra bedyranden om allmänt broderskap, borde vi inse att vi icke har rätt att sprida ont tal om någon människa, att vi om andra borde yttra oss så som vi skulle vilja att de gjorde i fråga om oss. Men vi måste även minnas att mångas tal blir osant, emedan de tillåter sig att ge efter för överdrifter och bristande noggrannhet. De gör småsaker till vidlyftiga historier, och sådant är med säkerhet icke "rätt tal".

Talet måste återigen vara vänligt, och det måste vara rättframt och kraftfullt, icke dumt. En stor del av mänskligheten lever med villfarelsen att man måste ständigt samtala, att man är konstig eller ohyfsad, om man inte hela tiden babblar. Det tycks råda en uppfattning om att man, när man träffar en vän, måste prata oupphörligt, eftersom vännen annars skulle känna sig sårad. Minns att Kristus, när Han var på jorden, uttalade sig mycket strängt om att människan skulle få stå till svars för varje fåfängt ord hon yttrar. Det fåfänga ordet är så ofta ett illasinnat ord, men alldeles fränsett detta är även oskyldiga fåfänga ord ett slöseri med tid. Om vi måste tala, så borde vi åtminstone kunna säga något gagneligt och hjälpsamt. Somliga vill synas klipska genom att låta en ström av ord flöda menade såsom skämt eller pikar. De måste alltid bräcka något som en annan sagt, alltid framhålla den löjliga eller roande sidan av något. Förvisso hör allt dylikt hemma under rubriken fåfänga ord, och utan gensägelse är det av nöden att vi bör vara ytterst noggranna med det rätta talet.

Nästa led är *rätt handling*. Vi ser genast hur dessa tre leder nödvändigtvis följer av varandra. Om vi alltid tänker på det som är gott, skall vi säkerligen icke tala om något ont, ty vi talar om det som finnes i våra tankar, och om vår tanke och vårt tal är goda, måste också den handling, som följer av dem, vara god. Man måste vara snar till handling, likväl får man icke handla obetänksamt. Alla känner vi människor, som förefaller hjälplösa, om det inträffar något nödläge. De irrar omkring utan att veta vad de skall taga sig till och går hindrande i vägen för dem som har bättre självkontroll. Andra störtar sig överilat in i handling utan att tänka alls. Lär att tänka fort och handla raskt och likväl alltid med eftertanke. Se framför allt till att er handling alltid är osjälvisk och att den aldrig det ringaste dikteras av personliga bevekelsegrunder. Detta är för de flesta mycket svårt, och dock är det en förmåga, som måste förvärvas. Vi, som söker leva för Mästaren, har under vårt arbete många tillfällen att omsätta denna idé i praktik. Vi måste alla tänka endast på vad som är bäst för arbetet och vad vi kan göra för att hjälpa andra,

och vi måste helt och hållet skjuta alla personliga hänsyn åt sidan. Vi får inte tänka på vilken del av arbetet vi helst skulle utföra, utan vi måste söka göra det bästa vi kan med den del som fallit på vår lott.

I våra dagar är det inte många, som lever avskilt såsom munkar och nunnor gjorde förr. Vi lever bland andra, så att allt vi tänker eller säger eller gör med nödvändighet inverkar på en hel mängd människor. Vi bör alltid minnas, att vår tanke, vårt tal och våra handlingar ej är endast förmågor, utan även krafter – krafter, vi fått för att använda, och för vilkas användning vi är omedelbart ansvariga. Meningen är att de alla skall användas till tjänandet, och att använda dem annorlunda är att brista i vår plikt.

Vi kommer nu till den femte leden – *rätt livsuppehälle* – och det är något, som kan beröra ett stort antal av oss. Ett rätt livsuppehälle är sådant, som icke vållar något levande skada. Vi ser genast att detta utesluter sådana yrken som slaktare och fiskare, men befallningen sträcker sig mycket längre än så. Vi bör icke tjäna vårt uppehälle genom att skada någon varelse, och därför förstår vi genast att försäljning av alkohol icke är ett rätt livsuppehälle. Den som säljer alkohol, dödar icke med nödvändighet någon människa, men utan tvivel gör han skada, och han lever på den skada han tillfogar människorna.

Denna idé har ännu större räckvidd. Tag till exempel en köpman, som är ohederlig i sitt yrke. Det är inte ett rätt sätt att förtjäna sitt uppehälle, ty han är icke ärlig i sin handel och han bedrar folk. Om en köpman handlar ärligt, köper sina varor en gros och säljer dem i minut med en skälig vinst, är detta ett rätt sätt till uppehälle, men han bedrar sina kunder, så snart han börjar vilseleda dem och säljer en dålig vara såsom god. Ett rätt sätt till uppehälle kan bli ett orätt, om det sköts på oriktigt sätt. Vi måste handla lika ärligt mot andra, som vi skulle vilja att de handlade mot oss. Om någon handlar med ett visst slags varor, har han en särskild kännedom om dessa varor. Kunden överlämnar sig med förtroende åt handlanden, emedan han icke själv har denna specialkunskap. Om man litar på en läkare eller advokat, väntar man sig ett redligt bemötande. Men det är precis på samma sätt, som då en kund kommer till en handlande, och därför bör denne vara lika hederlig mot sin kund, som advokaten eller läkaren är mot sin klient eller patient. När någon på detta sätt litar på en människa, blir det en hederssak för henne att göra sitt bästa. Man har rätt till skälig vinst vid sin handel, men man måste också göra sin plikt.

Den sjätte leden är *rätt strävan* eller *rätt ansträngning*, och den är mycket viktig. Vi får inte nöja oss med att vara negativt goda. Vad som begäres av oss är icke blott frånvaro av det onda utan positiv verksamhet för det goda. När Herren Buddha på ett så underbart sätt framställde sin lära i en enda vers, började Han med att säga: ”Upphör att göra det onda”, men fortsatte genast med: ”Lär att göra gott”. Det är icke nog att vara passivt god. Det finns så många välmående människor, som likväl icke utför något.

Varje människa har ett visst mått av styrka, icke endast fysisk utan även mental. När vi har en dags arbete framför oss, vet vi att vi måste spara vår kraft till detta, och därför börjar vi icke, innan vi begynner vårt arbete, med något annat, som skulle trötta ut oss, så att vårt dagsarbete icke blir riktigt gjort. På samma sätt har vi ett visst mått av tanke- och viljestyrka, och vi kan på detta stadium utföra endast ett visst kvantum arbete. Därför måste vi vara noga med hur vi brukar denna kraft. Det finns även andra krafter. Varje person har ett visst mått av inflytande på sina vänner och släktingar. Detta inflytande är en kraft, och det åligger oss att göra ett gott bruk av den. Runt omkring oss har vi barn, släktingar, underlydande, tjänare, och över alla dessa har vi ett visst mått av inflytande, åtminstone genom vårt exempel. Vi måste vara noga med vad vi gör och säger, ty andra kommer att göra såsom vi.

Rätt strävan betyder att vi skall arbeta efter nyttiga linjer och icke slösa med vår kraft. Det finns många saker, som kan göras, men somliga av dem tål intet uppskov och är mera bråds-kande än andra. Vi måste se oss omkring och undersöka var vårt arbete blir till den största nyttan. Det är inte gott att alla gör samma sak. Det är klokare att arbetet fördelas bland oss, så att det blir fullkomligt avrundat och icke ensidigt. I alla dessa fall måste vi använda vårt förstånd

och vårt sunda förnuft.

Rätt hågkomst eller *rätt erinring* är den sjunde leden, och den betyder många saker. Den rätta hågkomst, som Herren Buddha talade om, har ofta av Hans efterföljare antagits betyda minnet av gångna inkarnationer, vilket minne Han själv ägde i högsta grad. I en av Jātaka-berättelserna talade en man illa om Honom. Han vände sig till sina lärjungar och sade: ”Jag förolämpade denne man i ett förflutet liv, och därför talar han illa om mig nu. Jag har icke rätt att förargas över det.” Det är icke tvivel om att vi skulle kunna ordna vårt nuvarande liv bättre, om vi mindes vad som hänt oss förut, men de flesta av oss kan icke minnas sina gångna liv. Därför får vi dock icke tro att läran om rätt hågkomst icke har någon tillämpning på oss.

Först och främst innebär den själverinring. Den innebär att vi ständigt måste minnas, vilka vi är, vad vi har att göra, vad som är vår plikt och vad vi borde göra för Mästaren. Dessutom innebär rätt erinring, att vi skall göra ett förnuftigt val i fråga om vad vi minns. Alla gör vi behagliga erfarenheter i livet, likaväl som obehagliga. En vis människa är noga med att minnas de goda, men hon låter de onda falla i glömska. Antag att någon tilltalar er ohövlighet. En dåraktig människa erinrar sig detta i veckor, månader och år, och upprepar ständigt att den och den personen talade ovänligt till henne. Det förbittrar hennes sinne. Men vad gott gör det henne? Tydligen icke en smula. Det endast förtretar henne och håller en ond tanke levande i hennes medvetande. Detta är säkerligen icke rätt hågkomst. Vi bör genast glömma och förlåta en mot oss begången oförrätt, men vi bör alltid hålla i minnet den vänlighet som bevisats oss, ty däri-genom uppfylls våra tankar av kärlek och tacksamhet. Dessutom har vi alla begått misstag. Det är gott att vi minns dem såtillvida att vi aktar oss för att upprepa dem. Men att grubbla över dem och ständigt känna ånger och sorg över dem är icke rätt hågkomst.

Den sista leden kallas *rätt meditation* eller *rätt koncentration*. Detta syftar icke endast på den bestämda meditation som vi utför såsom en del av vår disciplin, utan det betyder även att vi i hela vårt liv bör koncentrera oss på att göra gott och vara nyttiga och hjälpsamma. I det dagliga livet kan vi icke ständigt meditera på grund av det dagliga arbete som vi alla måste utföra under loppet av vårt vanliga liv. Likväl är jag icke viss om att ett sådant påstående utan förbehåll är riktigt sant. Vårt medvetande kan icke alltid dragas från den fysiska världen till de högre, men det är ändå möjligt att leva ett liv av meditation i den bemärkelsen att det högre ständigt är starkt närvarande i bakgrunden av vårt medvetande, att det, såsom jag förklarade när jag talade om rätt tanke, genast kan träda i förgrunden, så snart tankarna icke är sysselsatta med något annat. Då blir vårt liv verkligen ett liv av ständig meditation över det högsta och ädlaste, endast då och då avbruten av nödvändigheten att omsätta våra tankar i handling i det dagliga livet.

En dylik tankevana påverkar oss på fler sätt än vi omedelbart förstår. Lika attraherar alltid lika. Två människor, som tänker på detta sätt, dras snart till varandra, de känner sig tilltalade av varandra. Och därför kan det mycket väl hända att det bildas en kärna av sådana, som van-ligen tänker höga tankar, och att denna kärna så småningom utvecklas till en teosofisk loge. I alla fall kommer de att dragas till varandra, och på sådant sätt befordrar var och en i hög grad de andras utveckling. Varhelst vi är, omges vi också av osynliga skaror av änglar, naturandar och av människor, som avlagt den fysiska kroppen. Om vi utövar rätt koncentration, drar vi till oss alla de bästa av dessa olika väsen, så att vi överallt omges av goda och heliga inflytanden.

Detta är Herren Buddhas lära, sådan Han framställde den i detta första lärotal. Det är på denna lära rättfärdighetens världsomfattande rike är grundat, vars hjul han första gången satte i rörelse vid samma āsāla-högtid för så många hundra år sedan.

När i en fjärran framtid timmen slår för en annan Buddhas framträdande, och nuvarande Bodhisattva genomlever den slutliga inkarnation, då det stora verket fullbordas, skall Han förkunna den gudomliga Lagen för världen i den form som kan synas Honom mest lämpad för den tidens krav, och då skall Mästaren Kūthūmī efterträda Honom i Hans höga ämbete, denne Mästare, som överflyttat till den andra strålen för att påtaga sig ansvaret att bli den sjätte rot-rasens Bodhisattva.

FEMTONDE KAPITLET

MAKTEN I TRIANGLARNA

VÄRLDENS HERRE

Vår värld styres av en andlig Konung – en av de Flammans Herrar, som för länge sedan anlände från Venus. Han kallas av hinduerna Sanat Kumara, vilket sistnämnda ord är en titel, som betyder furste eller härskare. Han omtalas ofta såsom den Ende Invigaren, den Ende utan någon Andre, den Evige Ynglingen om Sexton Vårar, och stundom kallas Han Världens Herre. Han är den Högste Härskaren. I Hans hand och inom Hans nuvarande aura ligger hela Hans planet. Han representerar Logos, vad denna värld beträffar, och leder hela dess evolution – icke blott i fråga om människorna, utan även i fråga om devaerna, naturandarna och alla andra varelser, som är förbundna med jorden. Han är naturligtvis något helt annat än det stora väsen, som kallas jordens ande och som använder vår jord såsom sin fysiska kropp.

Hans tanke omfattar hela evolutionsförloppet i någon högre värld, om vilken vi ingenting vet. Han är den kraft, som driver hela världsmaskineriet, förkroppsligandet av den Gudomliga Viljan på denna planet, och kraft, mod, beslutsamhet, ihärdighet och alla dylika karaktärsegenskaper är, när de framträder här nere i människornas liv, avspeglingar av Honom. Hans medvetande är av så vidsträckt natur att det samtidigt omfattar allt liv på vår planet. I Hans händer ligga den cykliska förstörelsens krafter, ty Han arbetar med urkraften i dennas högre slag, och Han handskas direkt med kosmiska krafter utanför vår kedja. Hans arbete är sannolikt i vanliga fall mera inriktat på mänskligheten såsom kollektiv än på individerna.

Vid en viss punkt i en lärjunges utveckling blir han formligen föreställd för Världens Herre, och de som sålunda mött Honom ansikte mot ansikte beskriver Honom som till det yttre en vacker yngling, värdig och obeskrivligt god, men med ett uttryck av allvetande, outgrundligt majestät, som ger ett sådant intryck av oemotståndlig kraft att somliga ej kunnat uthärda Hans blick utan dolt sitt ansikte i bävan. Så gjorde till exempel vår stora stiftarinna, Madame Blavatsky. Den som haft denna erfarenhet, kan aldrig glömma den, ej heller kan han sedermera någonsin betvivla att, hur fruktansvärda orätten och lidandet än må vara på jorden, alla ting dock samverkar på ett eller annat sätt till allas slutliga bästa och att mänskligheten stadigt ledes mot sitt slutliga mål.

Man har sagt oss att det under varje klotperiod i tur och ordning finns tre Världens Herrar och att den nuvarande innehavaren av ämbetet redan är den tredje. Han residerar med sina tre lärjungar i en oas i Gobiöknen vid namn Shamballa, ofta omtalad såsom den heliga ön, till minne av den tid, då den var en ö i det centralasiatiska havet. Dessa fyra största av Adepterna kallas ofta "Eldtöcknets Söner", eftersom De tillhör en evolution skiljaktig från vår. Ehuru Deras kroppar är mänskliga till utseendet, är de dock till sin sammansättning helt olika våra. De är nämligen snarare klädnader, som anlagts av praktiska hänsyn, än kroppar i den vanliga betydelsen av ordet "kropp", emedan de är artificiella och deras partiklar icke förändras såsom människokroppens. De kräver ingen näring och förblir oförändrade i tusentals år.

De tre Lärjungarna, vilka nu uppnått buddhaskapet och kallas Pratyeka eller Pachcheka Buddhaer, bistår Honom i Hans arbete och är själva bestämda att bli våra tre Världens Herrar, när mänskligheten kommer att bebo det eteriska klot i vår planetkedja som av tradition bär namnet Merkurius men som ej skall förväxlas med den likabenämnda planeten.

En gång vart sjunde år leder Världens Herre i Shamballa en stor ceremoni liknande Wesakeremonin, men i ännu storslagnare skala och av annat slag, då alla adepterna och även några invigda under denna grad är inbjudna och dem sålunda bereds ett tillfälle att komma i beröring med sin store Ledare. Vid andra tillfällen umgås Han endast med Överhuvudena för den esoteriska Hierarkin, utom när Han av särskilda skäl tillkallar andra.

Denne vår Andlige Konungs upphöjda ställning har skildrats i *Den Hemliga Läran*. Där berättas att, allteftersom tidsåldrarna förflyter, de stora steg, som vi nu erkänner såsom ledande

till fullkomning, förblir sinsemellan oförändrade, fastän systemet som sådant rör sig uppåt och att på sådant sätt de verkliga insikter, som i den avlägsna framtiden kommer att känneteckna varje särskilt steg, skall bli vida mera fullständiga än de för närvarande är. De fullkomliga människorna av vår kedjas sjunde rund skall, enligt vad som säges, "vara endast ett steg under sin Hierarkis lägsta grad, som är den högsta på jorden och inom vår jordkedja". Det vill säga att Konungen redan nu står ett trappsteg över den punkt, till vilken det behövs tidsåldrars utveckling för att leda de fullkomliga människorna av vår mänsklighet – tidsåldrar, som måste belöpa sig till miljoner år och föra oss genom två och en halv rund av växlande erfarenheter. Detta underbara Väsen kom under tredje rottrasens livsperiod för att taga ledningen av utvecklingen på jorden. Denne världens blivande Konungs ankomst skildras sålunda i boken *Man: Whence, How and Whither*:

Den stora lemuriska polstjärnan var alltså fullständig, och den väldiga halvmånen sträckte sig ännu längs ekvatorn, innefattande Madagaskar. Det hav, som upptog vad som nu är Gobiöknen, bröt sig ännu mot de klippbarriärer, som bildas av Himalayas norra sluttningar, och allt gjordes redo för det mest dramatiska ögonblicket i jordens historia – Flammans Herrars ankomst.

Månherrarna och tredje rottrasens Manu hade gjort allt som stod i Deras makt för att föra människorna fram till den punkt, då intellektets frö kunde börja bringas till groning och det högre jagets nedstigande kunde äga rum. Alla eftersläntrare hade drivits fram. Det fanns icke fler i djurens led, som var i stånd att höja sig till människostadiet. Dörren för nykomlingar från djurriket till människoriket stängdes först, när inga fler var i sikte eller kunde nå dit, utan att den väldiga impuls upprepades, som ges endast en gång under evolutionen i klotsystemet, nämligen vid dess mittpunkt.

En stor astrologisk händelse, då en alldeles särskild planetkonstellation inträffade och då jordens magnetiska tillstånd var så gynnsamt som möjligt, valdes som den lämpliga tidpunkten. Det var för nära tjugotvå miljoner år sedan. Ingenting mer återstod att göra utom vad endast De kunde göra.

Då, med det mäktiga då som åtföljer ett hastigt fall från omätliga höjder, omgiven av flammande eldmassor, som fyllde himlavalvet med strålar av eldtungor, sköt genom de luftiga rymderna den farkost som bar Eldens Söner, Flammans Herrar från Venus. Den stannade svävande över den "Vita Ön", som låg där leende i Gobihavets famn. Grön var denna ö och strålade av massor av doftande mångfärgade blommor, ty jorden bjöd på det bästa och fagraste den hade för att hälsa sin blivande Konung välkommen. Där stod Han, "Ynglingen om sexton vårar", Sanat Kumara, den "Evig jungfrulige Ynglingen", Jordens nye Härskare anländ till sitt rike, åtföljd av sina lärjungar, de tre Kumaraerna, omgiven av sina Medhjälpare. Trettio mäktiga väsen var där, vilkas storhet vida överskred jordiska mått, gradvis ordnade och iklädda de härliga kroppar De själva skapat. Det var den första esoteriska Hierarkin, grenar av det enda vittfamnande Banyanträdet, plantskolan för blivande adepter, medelpunkten för allt esoteriskt liv. Deras vistelseort var och är det Oförgängliga Heliga Landet, över vilket den Flammande Stjärnan alltid strålar, symbolen för jordens Monark, den oföränderliga Pol, kring vilken vår jords liv alltid vrider sig.

Om Världens Herre säger madame Blavatsky i *Den Hemliga Lära*:

"Det 'Väsen', som nyss åsyftats, som måste förbliva namnlöst, är det Träd, från vilket under följande tidsåldrar alla de stora *historiskt* kända Visa och Hierofanter sådana som Rishin Kapila, Hermes, Enok, Orfeus etc. ha grenat ut sig. Såsom objektiv *människa* är Han den hemlighetsfulla (för de oinvigda alltid osynliga, men alltid närvarande) Personlighet, om vilken så talrika legender finnas i Österlandet, särskilt bland ockultisterna och den heliga vetenskapens idkare. Det är Han som ändrar gestalt men alltid förblir densamme. Vidare är det Han, som utövar det andliga herraväldet över de *invigda adepterna* i hela världen. Han är, som sagt, den 'Namnlöse', som har så många namn, och vilkens namn och verkliga natur dock äro okända. Han är den Ende Invigaren, kallad det 'Stora Offret'. Ty sittande på tröskeln till Ljuset, blickar Han in i detsamma från mörkrets område, vars gränser han ej vill överskrida; ej heller skall Han lämna sin post förrän på denna livscykelns sista dag. Varför stannar den Enslige Väktaren kvar på sin självvalda post? Varför sitter Han vid den Ursprungliga Visdomens källa, varur Han ej längre dricker, eftersom Han intet har att lära, som Han ej redan vet – ja, varken på denna jord eller i dess himmel? Emedan de ensamma, trötta pilgrimerna på färden tillbaka till sitt *hem* ända till sista ögonblicket aldrig äro säkra på att icke gå vilse i denna illusionens och materiens gränslösa öken, som kallas jordelivet. Emedan Han gärna skulle vilja visa varje fånge, som lyckats befria sig ur köttets och illusionens bojor, vägen till det frihetens och ljusets rike, från vilket Han själv är en frivillig landsflykting. Kort sagt, emedan Han offrat sig för

mänsklighetens skull, ehuru endast några få utvalda ännu kunna draga fördel av det Stora Offret.

Det är under denna Maha-Gurus direkta, tysta ledning, som människosläktets övriga Lärare och Mästare från det mänskliga medvetandets första uppvaknande blev den första mänsklighetens ledare. Det var genom dessa 'Guds Söner', som mänskligheten i sin barndom lärde sig sina första begrepp om alla konster och vetenskaper, såväl som om den andliga kunskapen, och det var De som lade första grunden till dessa gamla civilisationer, som vålla vår nutida generation av studerande och lärde så mycket huvudbry."

DE HÖGSTA INVIGNINGARNA

Det är på den första strålen de största framstegen för människan är möjliga inom vårt klots Hierarki, ty på detsamma finns två invigningar över den Manu uppnått. Pachcheka-Buddhaer, som står närmast över Manu, har blivit egendomligt missförstådda av somliga författare, som skildrat Dem som vore de själviska väsen, vilka vägrade att lära andra vad de själva lärt och som gick bort i Nirvana. Visserligen undervisar dessa Buddhaer icke, men så är det, emedan De har det andra arbetet på Sin egen stråle att utföra, och visserligen kommer en tid, då De skall lämna världen, men då endast för att fullfölja sitt härliga arbete annorstädes.

Nästa steg, den invigning, som ingen kan förrätta, men som envar måste genomgå på egen hand, ställer adepten i jämnhöjd med Världens Herre, ett ämbete, som först under en kortare tid innehas av en Förste eller Andre Herre i en värld, för att sedan överlåtas på den Tredje, som under en längre tid bär ansvaret för någon annan värld.

Den uppgift, som tillkommer den Tredje Världens Herre, är mycket större än den Förstes och den Andres, emedan det är Hans plikt att på ett tillfredsställande sätt avrunda denna evolutionsperiod och överlämna de tallösa miljoner i utveckling stadda varelserna i händerna på Frö-Manun, som bär ansvaret för dem under det interplanetariska Nirvana och som i sin tur överlämnar dem till nästa klots Rot-Manu. Sedan den tredje Världens Herre fullgjort sin plikt, genomgår Han ytterligare en invigning – denna helt och hållet utanför vår värld och dess Hierarki – och uppnår den Tyste Väktarens grad. I denna egenskap står Han vakt under en hel rund, och det är först då livsvågen åter sveper fram över vår planet, som Han avslutar Sitt sällsamma självåtagna värv och överlämnar det till Sin efterträdare.

ALLAS VÅRT MÅL

Fastän dessa strålande höjder för närvarande befinner sig långt över oss, lönar det sig dock mödan att lyfta våra tankar emot dem och söka förstå dem i någon ringa mån. De visar oss det mål som ligger framför envar av oss, och ju klarare vi håller det i sikte, desto snabbare och säkrare blir vårt framåtskridande i riktning mot detsamma, fastän vi icke alla kan hysa hopp om att i detta fall förverkliga det gamla idealet om att flyga liksom en pil mot målet.

Under loppet av denna stora utvecklingsprocess skall varje människa en gång nå full medvetenhet i den högsta av våra världar, den gudomliga världen eller adi-världen, och på samma gång vara medveten i alla de sju världar som utgör den större, kosmiska fysiska världen, så att, samtidigt som Han har inom sig den högsta världens krafter, Han även skall kunna förstå och verka i den allra lägsta och hjälpa, där hjälp är av nöden. Denna allmakt och allestädesnärvaro väntar säkerligen envar av oss, och fastän detta lägre liv måhända icke är värt att levas för något, som vi kan tillvinna oss av detsamma för egen del, är det dock i högsta grad värt att uthärda såsom en nödvändig förberedelse till det sanna liv som ligger framför oss. "Öga har ej sett eller öra hört, ej heller har det ingått i människans hjärta att fatta de ting, som Gud berett för dem som älska Honom", ty Guds kärlek, Guds visdom, Guds makt och Guds härlighet övergår allt förstånd, och detsamma gäller om Hans frid.

FRID VARE ALLA VARELSER

Översättning av C.W. Leadbeaters bok *The Masters and the Path*, sidorna 279–331.

DEL IX

Sex meditationer har ni redan fått, varvid meditationen på den Stora Åkallelsen utgjort höjdpunkten. Hur noga ni har utfört denna sistnämnda meditation vet jag icke. Min uppmärksamhet har tagits i anspråk för många viktiga ting och även för bemödandet med att oskadliggöra en rad angrepp på Hierarkin. Dessa har uttänkts i olika delar av världen av sådana som grundlöst påstått sig vara lärjungar. Angreppen ifråga var huvudsakligen riktade mot A.A.B., och hon kunde ha avvärjt dem, såsom hon ofta gjort i det förflutna, om det icke varit för det direkta angreppet på min Ashram ... Såsom jag sagt er, har min Ashram och i en mindre omfattning K.H.'s Ashram fått vidkännas några av efterdyningarna, och A.A.B. har varit oförmögen att använda allt detta. Jag har därför behövt utföra visst skyddsarbete. Detta har nu avslutats, och jag är något ledigare.

Jag planerar att ge er den sjunde och sista meditationen, och med dessa sju beskrivna meditationer har ni mycket arbete att utföra för det som återstår av denna inkarnation. De hittills givna är alla, såsom de planerats och i den följd de givits, samhöriga med varandra. Den första utgick från hjärtat, såsom allt uttryck för det gudomliga och allt i sann mening skapande arbete måste göra. Därefter beaktades energifaktorn och iakttogs energimottagandets sju punkter. Sedan följde en övning i inrättning, så att den inre andliga människans struktur eller uppbyggnad kunde rätt inriktas och inrättas och därmed ej vålla den gudomliga energins inflöde något hinder. Dessa tre meditationer är av stor betydelse, likväl alldeles elementära. De måste emellertid föregå varje meditation (och dennas senare verkningar), som på något som helst sätt har något samband med min Ashram, såsom den följande hade. Sedan anvisades en meditation på vissa ord, som utgör teman, då de vart och ett betecknar en idé. Denna meditation skilde sig helt och hållet från de tre föregående i sin tonvikt, som nu icke har något med lärjungen att göra – såsom de tre första hade. Dessa avsåg nästan helt och hållet arbete i förberedelse för ashramiskt tjänande.

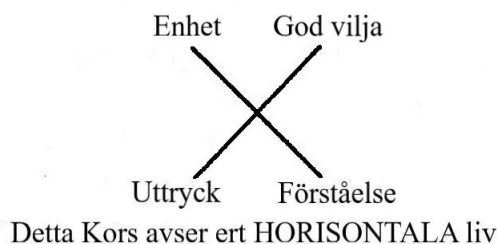
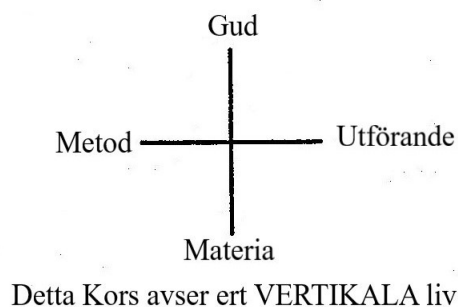
Den första bestämda handling av detta slags tjänande framställdes för er i den sjätte meditationen, vari gruppen fick uppgiften (eller snarare det andliga företaget) att lansera den Stora Åkallelsen. Ni har ännu aldrig insett hur stor denna uppgift är, och ni har utträttat föga av verkligt objektiv beskaffenhet för att rikta allmänhetens uppmärksamhet på denna Åkallelse. Tre av er har gjort mycket, övriga litet eller intet alls.

Nu skall jag för er beskriva en meditation, som icke är lätt för er att utföra men som symboliserar lärjungens både *vertikala* och *horisontala* liv. Denna meditation är återigen uppbyggd omkring vissa ord såsom dessa esoteriskt uppfattas.

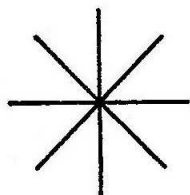
1. Bekräfta uppriktigt ert lärjungaskap och bemöda er om att förbinda er med mig såsom Ashramens Mästare.

2. Säg den Stora Invokationen, varvid ni framhåller en av de fyra stroferna under var och en av månadens fyra veckor och dröjer vid dess betydelse längre än vid de andras.

3. Er meditation måste sedan byggas upp omkring åtta ord, som ni kan ordna inom er medvetenhet på följande sätt:

Det sätt, på vilket ni tillämpar allt detta, måste stå i samband med ert dagliga livsuttryck, och vid något tillfälle måste ni (den inkarnerade själen) inse att ert liv såsom lärjunge är av en tvåfaldig natur. Detta visar de två förenade korsen.

4. Anslå tio eller femton minuter åt begrundan av det vertikala–horisontala livet och märk hur i många fall en enda vertikal linje uppbär de andra linjerna men att inga horisontala linjer gör detta.

5. Fatta posto vid den punkt, där alla linjer möts, sträva efter att förverkliga er själva såsom *den* i mittpunkten, varvid ni strålar ut genom hela er alldeles avgjort bestämda inflytelsesfär.

6. Ljuda O M sju gånger ohörbart.

En av formlerna, bröder sedan gammalt, har ett samband med denna meditation. Ni torde finna det värdefullt att jämföra det sagda.

DEL X

I den senaste samlingen skrifter gav jag er en gruppmeditation. Denna fullbordade en enhet av sju meditationer, vilka alla utgjorde en följd och vilka alla var ämnade att åstadkomma skapande resultat i era liv.

Jag vill denna gång upprepa några av de ideer jag tidigare gav er. Jag vill även visa er alla de sju meditationernas syntes och klargöra för er hur de steg för steg kan leda aspiranten från kunskapen in i visdomen. Jag vill att ni uppfattar faktum att dessa meditationer, om ni noga följer dem, kan förändra er från en i hjärtat fokuserad aspirant till en ashramisk arbetare, som gör bruk av den Stora Åkallelsen. Denna Åkallelse, som jag nyligen givit er, är hela mänsklighetens gruppbon i Vattumannens tidsålder. Det är således väsentligt att varje lärjunge (som

strävar efter att tjäna mänskligheten) ser det som en viktigare plikt och skyldighet såväl att sprida den som att dagligen använda den. Detta har jag tidigare inskräp hos er, jag vill nu fråga er om ni gör det.

Meditation I ... Hjärtats styrning ... Överföring

Ni har här en teknik, varmed ni skapar en linje av samhörig energi mellan solarplexuscentret och hjärtcentret. Denna är i själva verket en avspeglning av byggandet av antahkarana eller aktivitet som symboliserar detta byggande (inom den fysiska människan eller snarare hennes eteriska centra). Minns här, liksom alltid, att eterkroppen är en fysisk mekanism.

Det var denna meditation, som inledde den rytm som gjorde det möjligt att framlägga den nya Åkallelsen för världen. Jag menar icke endast ert bruk av den utan även det bruk många lärjungar i många Ashramer gör av den. Känslans uttömning och överföring – såsom kraft – i hjärtcentret, för att där förvandlas till kärlekens energi, företogs symboliskt under den tid mänskligheten utvecklade vissa nya insikter. Genom den emotionala energins uttömning (som skedde i samband med den ångest människor erfor under kriget) är mänskligheten i dag långt mer medveten i hjärtat än vid någon annan tid i dess historia. Hade ni insett detta och det tillfälle som gavs er?

Människornas värld har utsatts för sådan belastning och sådant lidande att hundratusenden i nästan varje land – antingen faktiskt eller i föreställningen – icke längre kunde ”känna”, solarplexuscentret icke längre kunde mottaga eller upptaga. För den lidande återstod intet annat än insikten att alla människor överallt befann sig i en liknande nöd och att denna gemenskap av delad ångest förde alla människor samman oberoende av vilken nation, religion eller klass de tillhörde.

För första gången i sin historia begynte mänskligheten således erkänna ett bestämt skede av universalitet: mänskligheten började såsom en helhet att ”gemensamt dela hjärtats reaktion”. Detta skedde så allmänt och med en sådan skärpa att hjärtat – såsom en pådrivande utstrålning – blev en brännpunkt för människorna. En av lidandets första frukter, såsom det allmänt delats, har framträtt på Jorden, och genom denna frukts framträdande blir allt framtida lidande mycket förminskat.

Jag söker ge denna första meditation en ytterligare vikt i er uppfattning. Mycket av det jag givit er har betydelser långt utöver dem ni tillerkänner det. Dessa betydelser kommer att framträda, om ni följer anvisningarna och utför dessa meditationer noggrant, regelbundet och uppriktigt. Det torde gagna er mycket under de kommande åren, om ni följde denna meditationsformel varje dag i två månader och göra det intensivt. Ni bör också bemöda er om att bli klara över icke endast er individuella reaktion utan även inse den symboliska innebörden av det ni gör. Även de av er som med visshet vet att ni särskilt beredes för den andra initiationen, gör klokt i att följa denna meditation under en vecka i årets varje månad.

Meditation II ... Riktad energi ... Cirkulation

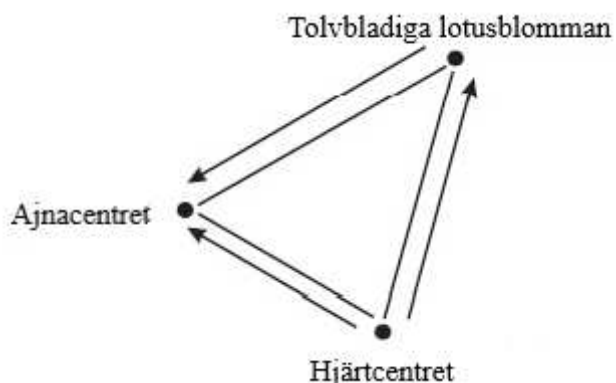
Denna meditation utgör det andra steget av den först givna. Denna första meditation har karaktären av en grundläggande övning, sammanhängande med energins styrning och riktande. Den var så planerad att den kunde möjliggöra för er att träda in i energiernas fält och därifrån – varvid ni valde den behövliga energin – rikta ett särskilt slags energi genom något särskilt centrum till en särskild punkt. Jag gav er bara den först antydda idén, ty allt som framvisas i fysiska världen är grundat på en idé. Glöm ej att ”såsom en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon”. Det finns således ett direkt samband mellan Meditation I och Meditation II. Den första gör den andra möjlig och till sist verksam.

När denna meditation utövas, förstås och fulländas, bereder den lärjungen för det arbete han senare kommer att utföra såsom Mästare eller invigd. Han kommer att handha energier i enlighet med Planen. Han kommer då att rikta dylika energier från sitt eget ställe inom Ashramen, varvid han använder sin egen eterkropp såsom den genomförande faktorn. Han har följaktligen att börja med de energier som verkar genom hans egna centra, innan han kan gå vidare till att rikta ashramisk kraft genom dem från det som kallas Hierarkins hjärtcentrum. Det finns i sym-

bolisk mening ett hjärtcentrum i varje större och i varje underordnad Ashram, och dessa hjärtcentra utgjuter sin energi genom Hierarkins innersta centrum, och det brukas såsom en energibehållare. Lärjungarna har att lära sig arbeta med denna rena kärleksenergi, när den förenar sig med de krafter som hör till lärjungens egen stråle. Denna färgar i sin tur i någon mån den Ashram, till vilken han är ansluten.

Det är därför nödvändigt att ni vidgar ert tänkande om den ovan anvisade meditationen, så att denna kan bli ashramisk till sin natur och verkan. Därigenom skolas ni i att använda hjärtat och att arbeta med och genom hjärtcentra, varhelst dessa finns i manifestationen. Jag har här givit er en synnerligen värdefull antydning och upplysning. I detta sammanhang är det värdefullt minnas att den första meditationen har samband med hjärtcentret närmast ryggraden och att denna andra meditation är verksam endast när lärjungen kan arbeta med hjärtcentret i huvudet. Så snart detta blir möjligt, inser lärjungen tre ting:

1. Hjärtcentrets förhållande till den tolvbladiga lotusblomman i huvudet.
2. Nödvändigheten av att rikta kärleksenergin (alstret av hjärtcentrets verksamhet) genom ajnacentret till tjänandet av mänskligheten.
3. Upprättandet i eterkroppen av en triangel, bestående av en energilinje mellan:
 - a. Den tolvbladiga lotusblomman i huvudet.
 - b. Denna lotusblomma och ajnacentret.
 - c. Ajnacentret och hjärtcentret. Detta skapar en särskild triangel:

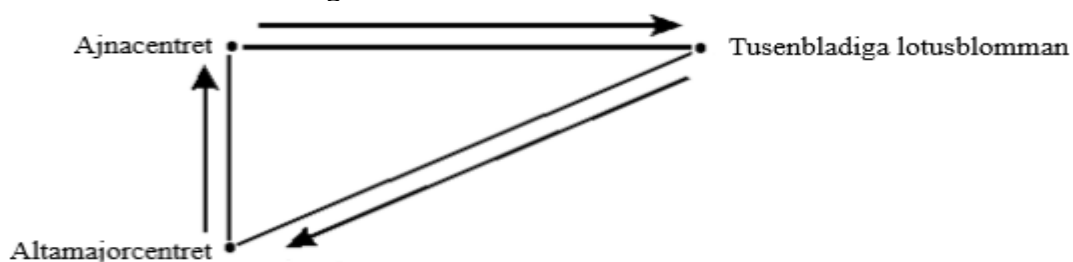

Denna har egentligen mer karaktären av en mottagningskanal än av en triangel.

Denna är även den första esoteriska energitriangel som lärjungen skapar. Senare kommer skapandet av en andlig triangel i huvudet mellan:

- a. Ajnacentret och den tusenbladiga lotusblomman. Denna blir verksam i organismen medelst tallkottkörteln och hypofysen.
- b. Den tusenbladiga lotusblomman och den brännpunkt för eller det sammanflöde av energier som finns i förlängda märgen och som kallas altamajorcentret. Detta centrum blir verksamt i organismen genom karotidkropparna.
- c. Altamajorcentret och ajnacentret.

Ni får således en annan triangel, av denna karaktär:

Här har ni således några av de begrepp som ligger till grund för denna andra meditation. De anger en fri, flexibel och flödande växelverkan mellan alla de medverkande centren.

Meditation III ... Inrätning ... Kontaktsätt

Denna djupt esoteriska inrättningsövning är ägnad att förbereda för ett tillstånd av mer esoterisk och allmännare inrätning. Av denna inrätning kommer det verksamma bruket av den nya Stora Åkallelsen att vara ett uttryck. I denna tredje meditation har ni människan, den andliga människan, som, grundad i själen, kommer i nära kontakt med den Andliga Trefalden (och därmed till sist förenas med denna), Monadens avspegling. Detta utföres genom hjärtats, intellektets och viljans inrätning. Sålunda skapas en tjänare i världen. Denna inrättningsövning (när den utföres rätt och ihärdigt) tar sig uttryck i en Mästare i fysiska världen. Den måste ofrånkomligen frambringa den invigde. Den "förseglar för honom dörren till det ondas boning" i personlighetens bemärkelse. När Åkallelsen används rätt av mänskligheten och när den blir en världens bön, kommer den att sätta mänskligheten – såsom en helhet – i stånd att uttrycka Ljus och Kärlek och Makt och även att försegla dörren till det ondas boning, och här används uttrycket "det onda" i en mycket vidare och mer omfattande bemärkelse än när det används med avseende på den enskilde. Alla dessa resultat – de enskilda och de allmänna – erhålls genom rätt inrätning.

Såsom ni vet, mina bröder, är nio invigningens tal. Det förutsätter tre olika trefalders inrätning:

1. Den trefaldiga personligheten.
2. Själens tre aspekter.
3. Den Andliga Trefalden.

När dessa tre rätt inrätats och den därav erhållna integriteten stadgats och fullständigt godtagits, blir lärjungen en Mästare. Han är nu beredd att anträda den högre evolutionens väg. Det finns då en kanal för direkt kontakt – närhelst den behövs och önskas för tjänandet – med den fysiska hjärnan och även en inrätning eller ohindrad förbindelse mellan:

1. Lärjungen och mänskligheten Strupcentret eller det skapande centret i planetarisk mening.
2. Lärjungen och Hierarkin Planetlogos' hjärtcentrum.
3. Lärjungen och Shamballa Planetlogos' hjässcentrum.

Detta är stora och svårfattliga esoteriska fakta. Åkallelsens bruk kommer likaså att sätta människor i förbindelse med varandra inom mänsklighetens begränsningssfär. Det kommer att sätta det mänskliga centret i samband med Hierarkin, varvid en ohindrad växelverkan bildas mellan dessa två och därmed möjliggöra Gudsrikets framträdande på Jorden.

Meditation IV ... Andlig livskraft ... Ashramiskt förhållande

När jag anvisade denna meditation, gjorde jag en anmärkning av särskild vikt. Jag sade att denna meditation var den första jag gav som inför lärjungen i esoterikens sanna värld. Den avser hans förhållande till denna virvel av särskilda energier som vi kallar en Ashram. Den är därför avsedd att lära lärjungen att upptaga energi och vad slags energi han skall bidra med till helheten. Detta gör den icke genom att ange sätten för överföringens givande och mottagande, utan genom att befästa en ständigt närvarande vana att visa *andlig livskraft*. I synnerhet var en mening en nyckel till mina kommentarer. "Lärjungar behöver bygga in i sin hjärnmedvetenhet en stadigvarande insikt om förhållande och inställning." Även sedan lärjungen upptagits i en Ashram på grund av att han förvärvat rätten därtill, förblir mycket av hans liv esoteriskt, ligger det kvar under ytan och är det nästan helt och hållet subjektivt. Isberget är den allra bästa symbolen för detta. Hans kunskap och färdigheter och andliga förmågor framvisas icke, såsom de borde, praktiskt i det dagliga livet. Esoterisk kunskap är icke menad att driva ert andliga liv in i större och ökande subjektivitet. Målet är icke ett mer inåtvänt liv och en skolning, som gör er verkligt introspektiva och därmed till rena mystiker. Det som avses är raka motsatsen till detta.

Allt som lärjungen väsentligen är i högre världar måste bli objektivt. Hans andliga livskraft blir således något han visar i vardagen.

Det är här lärjungaskapets tvåfaldiga liv begynner och samtidigt framvisar sin väsentliga enhet. Lärjungen blir verksam i det yttre. Hans ashramiska medvetenhet och hans förmåga att verka såsom en lärjunge eller invigd måste smälta samman med hans förvandlade personlighet, så att steg för steg ”de två blir den Ende”. När allt kommer omkring, består lärjungaskapet i att Mästaren erkänner att aspiranten nått ett visst stadium (i förstone ett elementärt dylikt) av sammansmältning och i att Mästaren meddelar en skolning och igångsätter en process, som framkallar en ännu mer omfattande sammansmältning. Det är denna, som den här anvisade meditationen är avsedd att underlätta.

Meditation V ... Precipitation ... Mottagning

Var och en av dessa meditationer leder den utövande lärjungen till större insikt eller borde göra det, om han rätt nalkas den och rätt använder den. En av den samlade Hierarkins främsta uppgifter består i att för mänskligheten framlägga de grundläggande gudomliga ideerna. På detta sätt gestaltar Hierarkin de mänskliga idealen, skapar följaktligen i tiden mänsklighetens rådande civilisation och skänker den därmed ett fält för dess kultur. Kulturen kommer idealet närmare än vad civilisationen gör.

Lärjungar måste läras detta arbete med att framlägga och tidens förhållande till skeendet. Ett riktigt sinne för den rätta tiden är något som varje arbetare för Hierarkin måste odla. Innan han emellertid kan göra detta, måste han själv igenkänna ideer och arbeta med dylika, lära sättet att nalkas dem och därefter använda ”regnmolnet av vetbara ting” (till vilket Patanjali hänvisar) och senare omformulera dessa ideer han kontaktat till praktiska ideal. Med tiden kommer detta ”regnmoln” att bli allmännare erkänt. Vetenskapsmän kommer att börja inse att det är den sanna källan till alla ideer och till den inspiration som möjliggör deras arbete. De kommer att utveckla en teknik för riktad koncentration som sätter dem i stånd att nå denna ideernas källa och draga nytta av dess existens.

När dylika ideer kontaktas, sker detta vanligen först i form av oklara aningar eller profetior om avlägsna tider. När världsreligionernas präster kontakter dylika ideer, får dessa vanligtvis en alltför bokstavig och därför vilseledande uttolkning. Detta har varit grunden till mycket elände i världen. Den vetenskapliga metoden bevarar vetenskapsmannen för detta slags villfarelse.

Till mina arbetsuppgifter inom min Ashram hör att skola lärjungar i att igenkänna de nya, framträngande ideerna och utforma dessa till de begrepp som skall bestämma det mänskliga tänkandet i den snart begynnande cykeln. Det andra skedet av denna skolning innefattar odlandet av ett *riktigt sinne för den rätta tiden*. Detta hindrar lärjungen från att överilat eller förhastat skrida till handling. Detta ger honom även nyckeln till att förstå vad det eviga *nuet* – syntesen av dåtid, nutid och framtid – verkligen betyder. Han kommer därefter att undervisas i precipitationens konst eller sättet att förmedla dessa ideer till de intellektuella i världen. Genom dessa konkreta och mottagliga intellekt förvandlas de framställda ideerna till ideal, på vilka mänskligheten göres uppmärksam. Intelligentsians ställning och ansvar är ännu inte fullt uppskattade, och den har själv egentligen inte åtagit sig sin uppgift eller insett dennas bestämda vikt. Dessa intellektuellas arbete och deras framläggande av ideal inför människomassorna överallt angår icke lärjungen. Han arbetar först och främst med den framskridna, banbrytande tänkaren, icke med de krävande massorna. Jag ber er att minnas detta.

När jag gav er den femte meditationen, gav jag er därför även tolv ord att begrunda i meditationen. De var avsedda att framkalla ert abstrakta intellekt, och avsikten var icke att deras uppenbara mening och innebörd skulle ingå i ert tänkande. När ni senare på nytt begrundar dessa ord, vill jag att ni betraktar dem:

1. Såsom uttryck för den andliga triadens synpunkt.
2. Såsom uttryck för del av det arbete som betrots er i att leda mänskligheten framåt. Dessa ord har nya och profetiska innebörder, och ni måste själva upptäcka vilka dessa är.

Detta har ni ännu icke gjort, och på intet av dessa två sätt har ni i sann mening mediterat på de givna orden. Det är väsentligt att er meditationsteknik omorganiseras i dessa båda riktningar. Hela ert meditationsarbete är alltför konkret. Detta handlar om de tolv ord jag tidigare gav er. Jag ber er att använda ett ord varje månad i ert meditationsarbete.

Meditation VI ... Den nya invokationen ... Andligt inflöde

Jag undrar, mina bröder, om ni fattat vilken oerhörd betydelse det har att en kosmisk, planetarisk och individuell inrättningsövning, bön eller åkallelse sålunda framlagts. Den medför, såsom ett resultat av sitt rätta bruk, ett andligt inflöde ända in i mänsklighetens själva hjärta och från de högsta källorna. Till mottagandet av denna sista del eller avslutande strof av den stora hierarkiska "Åkallelsen för Makt och Ljus" har all undervisning ni förut mottagit och allt meditationsarbete ni tidigare utfört varit blott ett elementärt förspel. Genom att ni mottar denna Åkallelse, använder och sprider den har ni deltagit i ett kosmiskt skeende av den allra största betydelse. Avsikten – förbunden med denna Åkallelse – är den som i det följande anges:

1. Att fokusera mänsklighetens begynnande kollektiva anhållan på högsta möjliga nivå.
2. Att inleda en stor åkallelsens cykel, vari åkallelsen kommer att förena, sammansmälta och sammanföra de båda hittills använda metoderna, det vill säga bönen och meditationen.
3. Att ge världen en ny bön.

Denna meditation eller åkallelse är väsentligen en bön. Den kan emellertid användas med djupgående effektivitet, i första hand av dem som vet något om meditation. De har en särskild och egenartad fördel framför den genomsnittliga människan, som är van vid att bedja, ty meditationstekniken inför den mentala koncentrationens faktor och en intensiv fokusering. Den skolade lärjungen kan således använda denna Åkallelse på flera nivåer samtidigt.

Denna Åkallelse är emellertid *icke* en meditationsövning. Den är väsentligen en bön, som syntetiserar det begär, den längtan och andliga anhållan som stiger upp ur det innersta av själva mänsklighetens själ. Den måste användas på detta sätt. När den skolade lärjungen eller den under skolning varande aspiranten använder den, inställer han sig såsom på meditation – det vill säga inställer sig på koncentration, andlig inriktning och mottaglighet. *Sedan ber han.* Det är icke en riktig inställning, den esoterikstuderande uppvisar, som i avsmak förkastat alla gamla religiösa bruk och tror sig ej ha något ytterligare gagn av bön eller tror sig ha övergått till ett högre stadium, meditationens. Den riktiga hållningen är att han använder båda, när han själv vill och behöver. I samband med Åkallelsen inställer han sig på meditation (en inre mental inställning och fast föresats) men tillämpar bönen metod, vilken – när den frigjorts från varje samband med det avskilda jaget – är ett mäktigt medel för upprättandet och bibehållandet av riktiga andliga och mänskliga relationer. När han, inställd på meditation och (med Åkallelsens hjälp) brukande bönen, inträder i ett annars icke möjligt förhållande till mänsklighetens stora massa, kan han tillgodose människornas insedda ehuru outtalade behov och förbinder han sig även med Hierarkin, som verkar från den kosmiska emotionalvärlden men – genom att använda det planetariska antahkarana – verkar även i buddhivärlden och i kausal-mentalvärlden och förmå till gensvar genom mänsklighetens begäran.

Min avsikt är ej att här ytterligare behandla Åkallelsen, emedan jag utförligt gjort detta i de tidigare lämnade anvisningarna om meditation. Jag ber er dock enträget att återigen läsa det jag där skrev.

Meditation VII ... Korset ... Andlig ställning

Det är en esoterisk truism säga att lärjungen är korsfäst på himlens fasta kors. Detta är han beredd att alltid godtaga, ty han vet av bitter erfarenhet hur sant det är. Han lever med insikten om att lärjungens liv är svårt och att dess krav är ofrånkomliga. Egendomligt nog bygger åtskilligt av denna insikt på omedveten och oinsedd självömkan. Såsom motvikt till denna icke

erkända tankevana är denna meditation avsedd att lära lärjungen att – med överlagd avsikt – skapa sitt eget kors och att på detta sätt avvisa sin (återigen oinsedda) föreställning att korset är resultatet av hans egen ståndpunkt i evolutionen, att det pålagts honom av astrologiska förhållanden och att Karmas Herrar verkar genom det och därvid avkräver honom det fulla priset för alla hans förflutna missgärningar. I verkligheten är det icke så.

Vid den tid då en människa upptas i en Ashram, har hon redan arbetat av en mycket stor del av sin karma, såväl den goda som den dåliga, och är nu redo att bygga sig sitt eget kors, på vilket hon fattar posto – med händerna *utsträckta till välsignelse*. Detta är den idé, som ligger till grund för denna meditation över den utövande lärjungens vertikala och horisontala ställning. I denna meditation har ni således:

Det vertikala livet

1. *Gud* eller den gudomliga verkligheten, beslöjad av alla former.
2. Den polära motsatsen till denna, det vill säga den *materia*, vari denna gudomliga natur uttrycks.
3. Denna uppenbarelses *metod*, grundad på i strålarna inneboende tendenser.
4. Den polära motsatsen, det vill säga *utförandet*. Den skolade lärjungen arbetar alltid med siktet inställt på utförandet, den erhållna framgången. Detta är hans inställning vad avser honom själv, den tjänande lärjungen, och det arbete som skall utföras.

Det horisontala livet

1. *Enheten*. Såsom ett resultat av sitt framgångsrika vertikala liv känner sig lärjungen vara ett med allt liv i alla former och med mänskligheten i synnerhet.
2. Detta tar sig naturligen uttryck i *förståelse*. Eftersom inga som helst murar är förhanden och heller ingen uppfattning om skillnad, kan lärjungen ”ställa in sig” på det liv som finns i alla former och ingår därför till fulla måttet i inklusiviteten, med allt vad ordet ”inklusivitet” innebär.
3. Den kraft som driver honom är *den goda viljan*, som är en förmåga som växer, när viljan-till-det-goda (som han indirekt kontakter i det ashramiska livet) börjar påverka honom. Be-grunda detta uttalande. Massornas goda vilja bygger på denna inneboende gudomliga tendens, lärjungens bygger på kunskap och mottaglighet för vissa energier från Shamballa.
4. Denna goda vilja frambringar – när den utlöses i handling – ett normalt *uttryck* i fysiska världen.

Ni har således korsen (+ ×), vilka, när det ena lagts på det andra, utgör ett högst intressant diagram för lärjungens liv. Denna meditation skänker därför lärjungen en fullständig och avrundad form att följa: den räcker för honom många år framöver. I den nyss gjorda analysen har jag givit er blott några få antydningar, men ni kan nå fram till ett mycket klarare ljus över saken, om ni avgjort inser att ert dagliga liv är grundat på en vertikal inställning och en horisontal effektivitet.

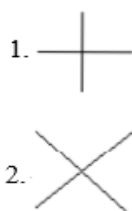
Mina bröder, i dessa sju meditationer har ni allt ni behöver för att skrida framåt såväl i ert eget liv som i grupplivet – som för närvarande är subjektivt verksamt. Om ni de kommande åren omsorgsfullt utför dessa meditationer, skall ni finna att de leder till ett vidgande av ert tjänande, vilket (vad gäller de flesta av er) icke varit av större betydelse.

Dessa sju meditationer bildar en fulländad syntes av insikter, av utveckling och av andlig inriktning. Om de utföres omsorgsfullt, utplånar de självisheten och bygger in ashramisk kvalitet.

DEL XI

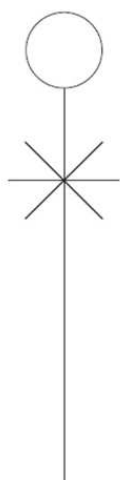
I vår senaste serie anvisningar sammanfattade jag alla de meditationer (sju till antalet) jag givit gruppen. Jag sökte visa er ordningsföljden av de avgöranden den människa ställs inför som skolas för initiation. Den sista av dessa meditationer heter *Korset såsom uttryck för det*

vertikala och det horisontala livet. Den framställes symboliskt med de två korsen:

Till dessa två symboler för lärjungens liv vill jag vid detta tillfälle lägga ännu en, som är en symbol för den inställning ni bör hålla fast vid under den cykel, vari ni nu inträder.

Ni ser att jag förenat de båda korsen för det vertikala och det horisontala livet med mänsklighetens kors och även tillagt en cirkel på toppen av alla tre. Mina bröder, vad betyder detta? Betydelsen är den följande:

1. Att *det vertikala livet*, *den andliga kontakten* med Ashramen, ständigt bibehålles genom meditation, bön och koncentration.
2. Att *det horisontala livet*, *tjänandet*, bibehålls med lika stor omsorg och att det finns en ständig ström av planmässig energi, som går ut till alla dem som behöver hjälp.
3. Det trefaldiga korsets långa vertikala linje symboliserar för lärjungen att han måste gå ner i människolivets största djup för att bereda massorna för Kristi återframträdande och för Hierarkins framträdande i det yttre.
4. Sfären överst på korset avbildar "lärjungens medvetenhets plats". Det liv han lever i reflektion, i ständigt varsevara, och hans uppmärksamhets ständiga fokus ligger högre än aspirantens vertikala liv, än hans horisontala liv, tjänandet, och anger måttet av hans medvetna verksamhet i Ashramen. Glöm icke att en Ashram i Hierarkin ligger i en högre värld än själen gör.

Han är således levande och aktiv på tre aktivitetsnivåer samtidigt och är i färd med att framvisa – såvitt det står i hans makt och den grad han uppnått i lärjungaskapet medger det – de tre gudomliga aspekterna: *viljeaspekten*, som styr hans arbete inom Hierarkin med avseende på den kommande stora rörelsen; *kärleksaspekten*, som styr hans vertikala liv och åstadkommer andlig ståndaktighet i formen; *intelligensaspekten*, som styr hans horisontala liv och gör honom till en vis tjänare av medmänniskorna. Slutligen symboliserar den långa linjen från den utstrålande andliga brännpunkten *vägen* från den högsta punkt lärjungen nått till den lägsta punkten i hans tjänande.

Ni märker även att i denna symbol den underordnade brännpunkten framträder, där alla linjer möts och korsar varandra. Denna punkt står för lärjungens personlighet, vari den högre utstrålningen måste strömma in och varifrån andlig energi når ut åt alla håll. Om ni studerar och tänker efter en stund, blir det också tydligt för er att detta kors rätt antages av (eller symboliserar) den människa som byggt (eller är i färd med att bygga) antahkarana. I det fall denna bro icke bildats, kan aspirantens medvetenhet icke fokuseras i Ashramen eller i intuitionsmedvetenheten.

Ni kan således inse varför jag meddelat undervisningen om antahkarana. Det gjordes för att ni skulle kunna systematiskt och vetenskapligt fullborda byggandet av antahkarana. Jag skall därför icke här upprepa de förut lämnade anvisningarna. Ni har dem och bör följa dem omsorgsfullt, varvid ni beaktar att ni har åtminstone i viss mån överbryggat klyftan mellan personligheten och den andliga triaden och att det ni behöver göra är att fullborda och förstärka regnbågsbron och sedan använda den med lätthet.

Antahkaranas symbolik tenderar att allvarligt försvåra begripandet av dess verkliga natur. Låt mig påminna er om att lika litet som själen är någon i mentalmaterien kringflytande tolv-

bladig lotusblomma, utan i verkligheten en kraftvirvel eller tolv energier, sammanhållna av det andliga väsendets (monadens i dess egen värld) *vilja*, lika litet är antahkarana något knippe energitrådar, som den av själen genomlysta personligheten sakta väver och som möts av motsvarande trådar, som den andliga triaden skickar ut, utan antahkarana är i verkligheten ett medvetenhetstillstånd. Dessa symboler är sanna och levande former, som lärjungen skapar med tankens kraft, men – i tiden och rummet – har de ingen sann tillvaro. Den enda sanna tillvaron är monaden i dess egen värld, aktiv, uttryckande den framträdande Viljan och i tur och ordning den aktiva Kärleken, i det att denna upprättar relationer, och den likaledes aktiva Intelligensen i dennas bruk av de två högre energierna. Det får icke glömmas att intelligensens energi, fokuserad i intellektet, är de båda andra monadiska energiernas redskap eller genomförande instans.

H.P.B. lärde att antahkarana först och främst är den energikanal som förbinder former och dessas krafter med de källor, varur de sprungit, och att livstråden nödvändigtvis går genom mentalvärlden (med intellektets dithörande tre aspekter), varvid den förbinder monaden, själen och personligheten till ett enda levande helt. I sakligt hänseende finns således intet behov av den så kallade bron, förutom vad avser en enda viktig faktor: det föreligger för den av själen genomlysta personligheten en bestämd lucka i *medvetenheten* mellan det lägre mentala och det abstrakta mentala. Det högre mentala (som är den andliga triadens lägsta aspekt) kan betraktas såsom en dörr, som leder den av själen genomlysta personlighetens medvetenhet in i en högre region av kontakt och varsevara. Men återigen – som ni nog inser – finns här intet annat än symbolik. Det finns ingen dörr, utan detta är endast en symbol, som anger tillgänglighet.

I den andliga människans totala evolution genom ett oerhört antal fysiska inkarnationer består hela processen helt enkelt i att hon expanderar medvetenheten och uppnår – efter hand och stadium för stadium – ett alltmer inklusivt varsevara. Det är gott att minnas detta, ty till sist skall all denna symboliska framställning vika för verkligheten. Uppgiften – och denna är verklig – att bygga antahkarana och att skapa det som överbryggat gapet är i sanning den andliga människans planmässiga och medvetna ansträngning att sträcka ut sin fokuserade tanke från den lägre mentalvärlden in i medvetenhetsområden, som hon *anat men icke kontaktat*. Den medför att hon använder hela det varsevara hon redan utvecklat och redan låtit ”upplysas” av själen och (avsiktligt) gjort i ökande grad sensitivt för den fokuserade aktivitet hon finner i de högre andliga verkligheternas värld. Uppgiften består i att rikta den medvetna tankens ström mot den värld hon anat och i teorin erkänt, den värld, där Mästarna och den andliga triaden finns, och slutligen den värld, där Shamballa finns. Lärjungarna bör minnas att undervisningen om evolutionens högre väg är långt enklare än den om den lägre vägen och att därför undervisningen om den vikt och betydelse som tillmäts antahkarana – vilken är det som den av själen genomlysta personligheten först skapar, när den verkar såsom ett enhetligt väsen – är långt enklare än undervisningen om personligheten i den mänskliga evolutionens tre världar.

Jag ber er här att begrunda dessa ting, ty ur gruppmeditationens övande bör den medvetna, fokuserade inställning växa som kan betraktas såsom *reflektion* – en akt av reflektion som, tack vare att medvetenheten hålls stadig i ljuset, tack vare att antahkarana för lärjungen är ett förverkligande och tack vare att det mentala är inriktat mot den andliga triaden, är en avgjord faktisk erfarenhet.

Det är en reflektion, som fortsättes genom livets alla skiften och som automatiskt registrerar dessa skeenden. Således bygger eller skapar den denna ström av uppstigande energi, som är färgad av i livet förvärvade egenskaper och till strålarna hörande utvecklade särdrag. Längs denna ström kan de förvärvade livsegenskaperna och de utvecklade, till strålarna hörande särdragen ohindrat passera. Han registrerar i ökande mån ”andens ting”, såsom de kallas i Nya Testamentet. Han förvärvar följaktligen förmågan att med lätthet tränga in i Hierarkins värld och att till sist nå den dörr som leder till den högre evolutionens väg. Han verkar samtidigt i de tre världarna såsom en tjänande lärjunge.

Med denna enkla framställning av antahkarana kan ni finna det lättare att arbeta under det

kommande året. Allteftersom denna process av eller övning i att sträcka ut tanken blir en del av ert normala medvetenhetstillstånd, tjänar den även till att fokusera er i mentalvärlden och därmed till att draga er uppmärksamhet från emotionernas och begärets eller den av längtan betingade strävans värld och ställa er ”på den belysta punkten på den belysta vägen, där ljuset kan skina och visa en stjärna, som skiner ovan Invigarens huvud”.

Jag föreslår er att arbeta regelbundet med de sju meditationerna. Jag föreslog er detta för ett år sedan. Blott ett fåtal av er lydde mitt råd eller har hållit fast vid förfarandet eller följt den rytm som meditationernas följd infört. Jag föreslår att ni anslår två månader för var och en av meditationerna och således låter dem sträcka sig över en tidrymd av fjorton månader. Jag föreslår att ni sedan gör Meditation VII till er huvudsakliga meditation, som ni övar under ett år. Om ni utför detta såsom anvisats och utan att ifrågasätta effektiviteten, kommer ni att långt klarare förstå detta tankens utsträckande – verklighetsbestämt och energigivande – som den personliga medvetenheten registrerar.

Jag ger er inga ytterligare beskrivningar av meditationer. Det omsorgsfulla övandet av de meditationer ni redan fått blir er till stort gagn under återstoden av ert liv. Mer behöver ni icke.

DEL XII

Jag vill i dag vidga den i det närmast föregående meddelade undervisningen om antahkarana och utlägga för er – ur *gruppens synvinkel* – något som däri sades. Jag skall här omformulera det.

Det är en reflektion – en medveten, fokuserad inställning – som fortsättes genom alla livs-omständigheter och som automatiskt registrerar de skeenden som betingar mänsklighetens liv. Således skapar den en ström av uppstigande energi, som är färgad av gruppersonalens i livet förvärvade egenskaper och till strålarna hörande utvecklade särdrag. Längs denna ström kan både *de uppstigande* och *de nedstigande* livsegenskaperna och strålsärdragen *ohindrat passera* och registrerar lärjungen i ökande mån ”andens ting”. Han förvärvar följaktligen förmågan att med lätthet tränga in i Hierarkins värld och att till sist nå den dörr som leder till den högre evolutionens väg. Han verkar, återigen följaktligen, effektivt i de tre världarna såsom *den tjänande lärjungen*.

I detta stycke har ni fått er angivet den enskilda lärjungens andliga, meditativa sätt att leva i förhållande till sin egen själ och senare till Ashramen. Ni har fått er angivet det sätt, på vilket gruppen lever, när den tränger in i Hierarkin, och ni har även fått er angiven den hierarkiska teknik som sätter den stora Gruppen i stånd att tränga in i ett ännu högre andligt centrum och från Shamballa föra ner den förståelse för den gudomliga Avsikten som kommer att utfällas såsom den hierarkiska planen. Denna kommer att sätta Hierarkin i stånd att bilda en stor tjänande grupp. Oavsett hur högt ni må nå på varats steg, skall ni – från och med fjärde naturriket – finna att *meditationstekniken styr alla medvetenhetsexpansioner*, all registrering av Plan eller Avsikt och faktiskt hela evolutionsprocessen. Den är en teknik för andlig uppfattning, för uppmärksamhetens fokusering på någon viss medvetenhetsnivå och även för upprättandet av kontaktsätt.

Ordet ”meditation” betecknar hela vetenskapen om åkallelse och gensvar. Denna vetenskap befattar sig med det område som sträcker sig från de utvecklade, stumma massornas subjektiva, omedvetna vädjan genom många steg ända till det höga sätt för vetenskaplig åkallelse som styr den kontakt som i Shamballas Rådskammare upprättas med utomplanetariska källor av andligt inflöde. Det är genom något visst slags meditation som kontakt upprättas, denna är åter något som till sin natur skrider framåt. Den föreställning, den icke-andliga människan bildar sig om att upprätta kontakt med det som senare betingar hennes liv och leder till en förbättring av hennes dagliga liv i *materiellt* hänseende, av det som möjliggör livet, är måhända den lägsta yttringen. Vetenskapsmannens eller konstnärens grubblande, experimentella tänkande är ett

annat slags meditation och med en högre syftning och avsikt, och denna meditationsprocess är bättre formulerad och medför (om man tänker rätt) något bestämt även för gruppen. Det sätt, på vilket Hierarkins Medlemmar och Dessas Ashramer erhåller en intensiv andlig förnimmelse och även erhåller en osjälvisk formulering av den gudomliga Planen som kommer att förverkliga den gudomliga Avsikten i världen, är likaledes en utvidgning av alla tidigare meditationer, medan den koncentrerade, klara och dynamiska åkallelse, som göres av de andliga Väsenden, som skapat eller rättare sagt format Shamballa, är det på vår planet högsta möjliga slaget av meditation.

Man skulle även kunna säga att det är meditationen, som svarar för att det begär, planetens vanliga människa hyser, förvandlas till den andliga vilja som alltid genomför Avsikten. Det är således meditationen, som åstadkommer inrättning vad avser individen, gruppen och planeten, och denna inrättning är alltid den första etappen i uppnåendet av meditationens mål och den slutliga eller bestående etappen i uppnåendet. Tänk på detta.

Meditationen verkar även utrensande och (om jag så får säga) *kastar ut* ur individen och ur gruppen det som ur det omedelbart framförliggande andliga målets synvinkel betraktat är icke-önskvärt.

Meditationen är väsentligen den tredje gudomliga aspektens, den intelligenta aktivitetens, högsta slags verktyg och fulländning och utföres – såsom jag tidigare påpekat – ur varje möjlig synvinkel betraktad inom det universella intellektets begränsningssfär. Den är den väsentliga, gudomliga tillskyndaren, den förhärskande skaparkraften och den faktor som sammanför och förenar varje sådan aspekt av varats stora hierarki som har samband med vår planets grundläggande andliga natur. Det mentala eller det aktiva intellektet är vårt viktigaste arv från det föregående solsystemet. Meditationen förenar instinkten, intellektet och intuitionen i såväl skapande inrättning som medveten identifiering. Den för samman (i oupplöslig enhet) det så kallade lägre eller konkreta intellektet, gruppintellektet, det hierarkiska intellektet och det universella intellektet. Den leder till en medveten inrättning av lärjungens centra och även av de tre planetariska centren. Till sin natur är den sådan att den åkallar, fordrar, förenar, mottar och fördelar. Den är hos lärjungen den kraft som skapar eller bygger antahkarana, styr – genom själen eller den andliga triaden – hjässcentret, som brännpunkten för andlig vädjan och andlig mottagning. Den styr även ajacentret (panncentret), som hos lärjungen är det främsta verktyget för den andliga energins fördelning.

I gruppen leder meditationen till gruppmedlemmarnas sammansvetsning, till deras förenade i åkallan framställda vädjan och leder – när åkallan framkallat gensvar – till grupp-mottaglighet för det som andligen begärts och därmed till gruppens andliga tjänande.

I Hierarkin antar meditationen två huvudsakliga former, och ni måste minnas att meditationen i detta stora andliga Centrum är en instinktiv vana och ej något som behöver ett tvunget förfarande.

1. Meditationen är det som igångsätter hierarkiskt gensvar på den åkallande vädjan som stiger upp från de tre världarna och främst på den åkallande vädjan som framställes medvetet av alla som ber, alla som riktar en mystisk vädjan och alla som använder den esoteriska meditationens metod och den direkta åkallelsen.

2. Meditationen är det instinktiva sätt, på vilket Hierarkin – till gensvar på åkallelsen från de tre världarna – nalkas det högre Centret, Shamballa. Sedan framkallar Hierarkin de energier, de Väsen och det andliga inflöde som det hierarkiska tjänandet i den närmaste framtiden fordrar. Den är även – i en unik mening – den teknik, varmed Mästarna själva förbereder sig för den sjätte initiationen och så bestämmer den livsväg vilken De skall anträda och från vilken De skall gå vidare till högre, kosmiska åtaganden.

Ni kan således inse varför jag lagt en så stor vikt vid er individuella meditation men även lagt en ännu större vikt vid gruppmeditationen. Likväl har jag endast sökt rikta er instinkt så att den i sitt andliga uttryck antar en vetenskaplig prägel. Jag har även sökt införa er i en planetarisk

teknik, som alla planetväsen måste bemästra och faktiskt bemästrar. I sin mest rudimentära form är meditationen den instinkt som leder till uppfattandet av den fysiska solen och exempelvis vänder det planetariska växtlivet mot solen såsom den dominerande källan till dess liv. I sin mellersta form är den det som för aspiranten och Hierarkin uppenbarar solens hjärta, och i sin högsta form är den det kontaktsätt som sätter vår planets högsta Väsanden i samband med den centrala andliga solen. Jag vill påpeka att i vart och ett av dessa fall denna förmåga att meditera (de mentala processernas andliga uttryck) fokuserar sig i vissa gruppbildningar, som det torde gagna oss att kortfattat betrakta.

Man kan säga att det mellan de stora planetariska centren finns en grupp av sådana som förmår meditera skapande. De är utvalda ur vart och ett av de större centren och ur deras krets som redan är vana vid meditation. Jag vill här göra ett uppehåll i framställningen och bedja er minnas att jag här icke menar i sträng bemärkelse religiös meditation eller de i åkallelsens form riktade vädjanden om hjälp och bistånd som i den västerländska kristna tänkarens uppfattning är så nära förbundna med varandra. Jag menar alla dem som – i stilla reflektion, fokuserad vädjan och på en grundval av sann kunskap – förmår ”tänka igenom” till ett högre medvetenhetstillstånd än det de normalt är varse. I detta högre tillstånd når de fram till dessa intuitionala och andliga ”upptäckter” som kan alstra fröet till en ny skapelse eller som kan (för dem som ej förmår att så meditera) öppna ett nytt fält för *möjligt* varsevara. Motivet för all dylik gruppmeditation måste vara osjälviskt tjänande. Grundtonen för alla dylika grupper är skaparkraft. De är alla framvisningar av den fulländade tredje aspekten, den aktiva intelligensen, därtill andra aspekter, som är i färd med att utvecklas och som alla står i direkt samband eller är inrätade med en av Verksamhetens Buddhaer, Vilka inom Sig företräder det väsentliga av den tredje strålen, den aktiva intelligensen, genom vilken den tredje aspekten kan med framgång uttrycka sig och göra sig gällande. Det är dessa tre Buddhaer, som medverkade i det häpnadsväckande, esoteriska förfarande, varigenom den mentala principen infördes på vår planet och som genom sin skapande meditation försatte vår planet, Jorden, i direkt inrätning med planeten Venus. Detta möjliggjorde Intellectets Söners ankomst och fjärde naturrikets, mänsklighetens, bildande. De företräder intuitionen och styr inflödet av intuitionsenergi i människornas intellekt.

Något jag vill att ni håller i minnet är att dessa mellankommande grupper av Arbetare, Vilka känner meditationens makt, först och främst är skapande och att Deras arbetes effektivitet framvisas i den större grupp, vars bud De verkställer och i den grupp som i sitt skapande påverkas av det utförda meditationsarbetet.

Egendomligt nog, med tanke på att den mentala principen är den femte principen, finns det fem större grupper, som främst verkar genom ”skapande och ihållande” meditation. Dessa är:

1. Den nya gruppen av tjänare i världen.
2. Den Ashram, till vilken lärjungar tillhörande den nya gruppen av tjänare i världen kan vara anslutna.
3. Själva Hierarkin, Sanat Kumaras Ashram.
4. Nirmanakayaerna eller de ”inspirerade Kontemplatorerna”.
5. Nirmanakayaernas högre motsvarigheter, Vilka i Sitt förhållande till Shamballa har en ställning liknande Nirmanakayaernas i Dessas förhållande till Hierarkin.

Dessa grupper medlemmar hämtas ur de större grupper i förhållande till vilka de innehar en mellanställning:

1. Den nya gruppen av tjänare i världen hämtar sina medlemmar ur det större planetariska centrum som kallas mänskligheten.

- a. Gruppens mer framskridna medlemmar är anslutna till någon Ashram inom Hierarkins begränsningssfär.

- b. Den större Ashramen, sammansatt av många Ashramer, är det nya världstjänargruppens fullkomnade alster. Detta är ett uttalande, varav många viktiga slutsatser kan dragas.

2. Nirmanakayaerna hämtas ur Hierarkin, det andra stora planetariska centret. Deras förhållande till Shamballa består icke i anslutning, icke heller är det av samma slag som den nya världstjänargruppens förhållande till Hierarkin. De har främst ett förhållande till den triangel Verksamhetens Buddhaer bildar, och det är under Dessas skapande inspiration De arbetar. Denna ström av inspiration eller av ”energi som flödar av skapande ljus” göres tillgänglig för Hierarkin vid varje tid när den behövs för Dennas skapande arbete. Den utgör en del av denna dynamiska, livande energi som stärker den nya världstjänargruppens entusiasm, binder dess medlemmar samman i det Enda Arbetet och sätter dem i stånd att arbeta intelligent och med skapande förmåga.

3. En gåtfull skara av sådana som kallats ”Speglande Ljus”. Denna grupps Medlemmar är delvis utomplanetariska. De är anslutna till Shamballa och fokuserar kosmisk skapande energi och gör således denna (på begäran) tillgänglig för Medlemmarna av Rådskammaren i Shamballa. Om Dem finns för oss föga att beakta. De är ”Medhjälparna till Världens Herre” och genomför Hans avsikter såsom Han formulerar dessa i den kosmiska mentalvärlden.

Det som jag söker framhålla och som jag hoppas att ni håller i minnet är att denna *meditationsteknik är den förnämsta skaparkraften på vår planet*. När ni såsom individer strävar efter att ”bygga den nya människan i Kristus”, som skall bli ett uttryck för ert sanna andliga jag, är, såsom ni mycket väl vet, meditationen ert bästa verktyg. Men meditationsprocessen måste beledsagas av skapande arbete. I annat fall är den rent mystisk och ehuru icke gagnlös likväl negativ vad avser skapande resultat.

De som ingår i den nya gruppen av tjänare i världen, kommer från den mänskliga verksamhetens alla områden, varav den organiserade religionen är blott ett. Det finns vetenskapsmän, som häftigt förkastar det obevisade, likväl skänker allt de äger av vetenskaplig förmåga och kunskap till mänsklighetens tjänst – envar på sitt valda forskningsområde. Det finns betydande finansmän, som betraktar pengar såsom ett ansvar de måste bära med vishet i tjänandet av andra men som finner den mystiska eller esoteriska terminologin alldeles intetsägande. Det finns pedagoger, som är ivrigt sysselsatta med att klokt formulera framställningar av kunskap med encyklopedisk förståelse av den under tidsåldrar samlade vishet de söker bibringa släktets yngre medlemmar att därmed hjälpa dessa att leva livet skönt, uppbyggande och skapande. Det finns kyrkliga och religiösa ledare (inom världsreligionerna), som icke är bundna eller hämmade av formen, eftersom ljusets anda finns hos dem och de hyser intelligent kärlek till medmänniskorna. Alla dessa människor måste, såframt de är medlemmar av den nya världstjänargruppen, ofrånkomligen vara reflekterande tänkare, måste vara skapande i de mål de söker uppnå, måste vara i sann mening intelligenta och måste till sin intelligens ha fogat kärlek *som vidgas*.

Dessa människor står i ett tvåfalt förhållande: till den övriga mänskligheten, vilken de söker tjäna, och till Hierarkin via någon Ashram – en Ashram, som är källan till deras inspiration och skapande bemödanden att tänka och att arbeta.

Den antagna lärjungen i detta grupparbete står i medveten förbindelse med båda dessa planetariska centra (mänskligheten och Hierarkin), och deras skapande tänkande bestämmer till stor del gruppen. Många av denna grupps medlemmar är visserligen medvetna om sitt förhållande till mänskligheten och om sitt planmässiga tjänande men är fullständigt omedvetna om den osynliga källan till sin inspiration. Detta har dock ingen betydelse, ty om deras motiv är rent, deras intelligens skarp och deras förmåga att meditera tillräcklig, mottar de inspirationen och utvecklar intuitionen likafullt. Det är de medlemmar av den nya världstjänargruppen, som kan meditera och faktiskt mediterar, som vidmakthåller den förbindelse som i verkligheten finns mellan Hierarkin och mänskligheten. En dylik förbindelse har naturligtvis alltid funnits, och alltid har många mystiker och ett fåtal esoteriker tjänat såsom förbindelsens kanaler. I dag är gruppen nyorganiserad och uppgifterna att åkalla och att gensvara på åkallelsen är för första gången i historien jämnt balanserade eller i lika hälfter fördelade.

Återigen: den nya gruppen av tjänare i världen är sammansatt av de mest olika slags människor, hämtade från alla nationer och med de mest skilda åsikter och bakgrunder vad avser yrken och ideologier. Den är därför en riktigare representant för mänskligheten och i sann mening mäktigare än någonsin förut.

När arbetet med Åkallelsen når ett högt utvecklingsstadium och höjdpunktsåret 1952 är över, är det klokt att rikta allmänhetens uppmärksamhet, och i världsvid skala, på den nya världstjänargruppens faktiska natur.

Den nya gruppen av tjänare i världen är en aspekt av världens antahkarana och erbjuder dem som studerar antahkarana ett gott exempel på avsikten och ändamålet med den regnbågsbro som varje lärjunge strävar att medvetet bygga. Världens antahkarana är sammansatt av dem som i medvetenheten trängt uppåt i en sådan grad och till en sådan höjd att deras uppstigning har blivit åkallande och från Hierarkin framkallat en nedstigning, som möter och förenas med den uppstigande gruppreflektionens energier. Orden kan här lätt hindra, men den visualisering som antyds hjälper att förstå. Vad den nya gruppen av tjänare i världen beträffar, är det icke blott och bart den uppstigande energin som måste beaktas. Det handlar även om att fokusera medvetandet och att utveckla mottagligheten till fast avsikt. Detta kan senare följas av en insikt i fysiska hjärnmedvetenheten om vad som skett. Glöm icke att den nya gruppen av tjänare i världen närmare bestämt är sammansatt av följande grupper:

1. Invigda och lärjungar, som vet med sig om att vara medlemmar av den Stora Vita Logen.
2. Aspiranter och yngre lärjungar, som är anslutna till Hierarkin men vanligen ej äger den medvetenhetskontinuitet som kommer senare.
3. Provlärjungar, som ännu ej är anslutna till Hierarkin. De är emellertid föremål för hierarkiskt intryck och är beslutna att tjäna sina medmänniskor.
4. Ett ökande antal människor, som gensvarar på den nya världstjänargruppens idealism och målmedvetenhet och snabbt ansluter sig till gruppen.

Det främsta kravet är *meditation*, men som ni vet är denna icke nödvändigtvis sådan meditation som ockulta skolor och kyrkor anbefaller. Medlemskap i gruppen förutsätter dock den reflekterande andans utveckling på något område av mänsklig förståelse. Det förutsätter även förmågan att fokusera uppmärksamheten på det som kan tjäna mänskligheten och medkännande insikt om vad människor behöver. Den icke-tänkande människan eller de som är helt och hållet upptagna av affärer, politiska angelägenheter och familjebestyr, kan icke ingå i den nya gruppen av tjänare i världen, emedan gruppen fordrar ett bestämt mått av decentralisering. Denna främjas snabbt, om människan gör till sin vana att meditera. När denna grupps medlemmar mediterar och tjänar, skall de efter hand finna att de blir varse en inre grupp – den Mästares Ashram, på Vilkens stråle den enskilda tjänaren befinner sig. Detta förhållande skiljer sig naturligtvis tjänarna emellan enligt dessas stråltillhörighet. Det måste ihåggkommas att stråltillhörigheten bestämmer tjänandets kvalitet och karaktär. Gradvis antar neofyten Ashramens rytm, och gradvis förändras hans meditation och anpassas till den instinktiva och beständiga ashramiska meditationen. Det måste ihåggkommas att den ashramiska meditationen alldeles saknar personlighetsinslag. *Den äger karaktären av en beständig och oavbruten gruppmeditation* på Planen och i synnerhet på den del av Planen som omedelbart måste genomföras. Detta är den plikt som ålagts Ashramen eller Ashramerna i fråga. Denna beständiga inställning av reflekterande meditation nedsätter på intet vis Ashramens eller den enskilda lärjungens effektivitet, emedan det är möjligt att samtidigt fullfölja två tankar och verka på flera områden. Detta är ännu en läxa lärjungen får lära.

Återigen senare blir lärjungen i Ashramen varse den meditation som hela tiden pågår inom den större Ashramen, Hierarkin. Denna är Sanat Kumaras, Världens Herres Ashram (om jag får upprepa denna utsaga). Denna stora Ashram anföres och styres av Kristus. Den strävande lärjungen blir medveten om en vidsträckt meditationsrytm, som i sin puls liknar det mänskliga hjärtats arbete. Den både mottar och fördelar, åkallar och svarar på åkallelsen. Allteftersom han

vänjer sig vid denna meditationsrytm, lär han sig att låta sin egen meditation följa den av Hierarkin givna rytmen. Detta är ett avgjort framsteg, ty den hierarkiska rytmen är av en oerhörd makt – en makt så stor att den tränger bortom den hierarkiska begränsningssfären.

Denna reflekterande vibrations verkan är både vertikal och horisontal, och denna vida spridning har lett till bildandet av denna större grupp av Kontemplatörer, Nirmanakayaerna. Dessa fokuserar åkallelens vädjan och (för att citera *Den gamla kommentaren*) ”uttrycker den i musikens form, vilket behagar Hans öra, Vilken dväljes i den högsta världen”. De överför sedan de fokuserade mottagna energierna – efter lämplig reflektion och kontemplation – till Shamballa. En av Deras uppgifter består i att rätta Hierarkins åkallande vädjan efter karmas lag och sålunda ”i Sitt gemensamma arbetes djupa tystnad” bestämma vad som är möjligt, emedan det icke inkräktar på den karmiska avsikten och vad som ännu icke är möjligt i tiden och rummet – dessa två viktigare faktorer, som styres av karmas lag. De måste betänka att tiden ännu icke är inne och att ”den karmiska eran ännu icke kan begära att det begärda goda blir det uppfyllda goda”. Denna grupps medlemmar är också överförare till Hierarkin av det gensvar som framkallats från Shamballa. De står i ständig förbindelse med Rådskammaren i Shamballa. Liksom Hierarkin – i denna cykel av strävan i världen – verkar genom den nya gruppen av tjänare i världen, så genomför Shamballa sina avsikter (såvitt dessa avser mänskligheten) genom denna grupp av Nirmanakayaer. Allt detta innebär en väldig centralisering av arbetet i samband med Kristi återframträdande.

Ni kan således inse att en jättelik gruppmeditation pågår i många olika faser på vår planet. Alla de mediterande enheterna och reflekterande grupperna har samband med varandra, då samma andliga motiv förenar dem. De söker närmare samarbete och eftersträvar – medvetet eller omedvetet – att föra sitt meditationsarbete upp i ett tillstånd av positiv, universell stillhet, så att det andliga begärets utformning kan framgångsrikt fortsättas och den andliga energins mottagande kan bli *ett förenat mottagande*.

Således, mina bröder, pågår en väldig ansträngning avseende inrätning, och när den enskilda aspiranten kan så meditera att hans röst kan nå den nya gruppen av tjänare i världen, kan då denna grupp lämna sitt intryck på individen, och genom denne kan mänskligheten nås. Den kan även lämna sitt intryck på Hierarkin. Därefter kan de Kontemplatörer, som står i förbindelse med Shamballa, kontakta Hierarkin och kan genom Hierarkin lämna sitt intryck på den nya gruppen av tjänare i världen. Först då är den tid inne, då Kristus kommer.

På initiationens berg kan Hans fotsteg redan höras. Han arbetar nu med Sina invigda inom Hierarkin. Deras förenade meditation påskyndar förberedelsearbetet och leder även till att otaliga lärjungar initieras, så att de blir till långt större gagn än annars hade varit fallet.

Dessa lärjungars förenade meditation samverkar med Kristi och Mästarnas meditation, och äldre invigda lämnar sitt intryck på den nya världstjänargruppens medlemmar. De medlemmar av denna grupp, som i egenskap av lärjungar är medlemmar av Hierarkin, medverkar i denna överföring av intryck. Den nya världstjänargruppens meditation kommer att i förening med den hierarkiska meditationen ofrånkomligen lämna intryck på de människor som söker och längtar efter frigörelse. Sålunda bildas genom denna i samarbete utförda meditation en ljusets väg, och symboliskt uttryckt är det på denna väg, som Kristus kommer.

Översättning av Alice A. Baileys bok *Discipleship in the New Age*, Volume II, ss. 176–207.

Noter

Sidan 26

”Sedan följde en övning i inrätning, så att den inre andliga människans struktur eller uppbyggnad kunde rätt inriktas och inrätas och därmed ej vålla den gudomliga energins inflöde något hinder.”

Med den "inre andliga människans struktur eller uppbyggnad" menas de fyra inkarnationshöljerna utom organismen, alltså triadhöljet (inkarnerande delen av kausalhöljet), mentalhöljet, emotionalhöljet och eterhöljet; med "den gudomliga energins inflöde" menas inflödet av energier från först andratriaden (45:4, 46:1, 47:1), senare även tredjetriaden (43:4, 44:1, 45:1).

Sidan 29

"Ajnacentret" är i yogafilosofin beteckningen på panncentret, liksom "tusenbladiga lotusblomman" är dennas beteckning på hjässcentret.

Sidan 30

"I denna tredje meditation har ni människan, den andliga människan, som, grundad i själen, kommer i nära kontakt med den Andliga Trefalden (och därmed till sist förenas med denna), Monadens avspegling."

Med användande av hylozoikens terminologi kan man uttrycka detta precisare: Människomonaden, självmedveten i sitt kausalhölje, kommer i kontakt med andratriaden. Senare övergår monaden helt och hållet till andratriaden, centrar sig i denna och lämnar därmed människoriket. I samband därmed överlämnar Augoeides andratriaden till den före detta människomonaden, som från och med nu står under direkt inflytande av Protogonos, tredjetriadens förvaltare.

- "1. Den trefaldiga personligheten.
2. Själens tre aspekter.
3. Den Andliga Trefalden."

Med "den trefaldiga personligheten" menas förstatriaden med dess tre enheter (47:4, 48:1, 49:1), med "själens tre aspekter" menas kausalhöljets tredelade centrum, med "den Andliga Trefalden" menas andratriaden (45:4, 46:1, 47:1).

"Han är nu beredd att anträda den högre evolutionens väg."

Det mål, som uppsatts för medvetenhetsevolutionen inom vårt sjuklot, är bland annat att nuvarande människomonader före sjuklotets avveckling efter den sjunde eonen skall ha blivit 45-jag. De människomonader, som dessförinnan når utöver detta kollektiva mål, sägs därmed anträda den högre evolutionens väg, som alltså begynner med förvärvet av 44-medvetenhet.

Sidan 31

Med "regnmolnet av vetbara ting" avses kausalvärldens innehåll av verklighetsideer.

"den snart begynnande cykeln", det vill säga Vattumannens zodiakepok, som började år 1950.

"De var avsedda att framkalla ert abstrakta intellekt". Med "abstrakt intellekt" (engelska: "abstract mind") menas enligt teosofernas terminologi det kausala (47:1-3), till skillnad från "konkret intellekt" ("concrete mind"), som avser det mentala (47:4-7).

Med "den andliga triaden" eller "den andliga trefalden" menas andratriaden (45:4, 46:1, 47:1).

Sidan 32

"Hela ert meditationsarbete är alltför konkret." Det vill säga meditationsarbetet höjer sig icke över det mentala, 47:4-7, när ej upp i det kausala, 47:1-3.

"kosmiska emotionalvärlden" är andra kosmiska riket, världarna 36-42.

"buddhivärlden" är essentialvärlden, värld 46.

”lärjungen är korsfäst på himlens fasta kors”. Med ”himlens fasta kors” menas i astrologin zodiakkonstellationerna Oxen, Lejonet, Skorpionen och Vattumannen, vilka tillsammans bildar ett kors. Dessa symboliserar i sin helhet andratriaden, dennas energier och höljen, liksom ”föränderliga korset”, konstellationerna Tvillingarna, Jungfrun, Skytten och Fiskarna, står för förstatriaden, dennas energier och höljen, och kardinala korset, konstellationerna Väduren, Kräftan, Vågen och Stenbocken, avser tredjetriaden, dennas energier och höljen. Liksom mänsklighetens överväldigande flertal, de oinvigda, lever, styrda av förstatriaden och dennas höljen, inkarnationshöljerna (47:4–49:1), men ej i större utsträckning lärt sig styra dessa höljen, så lever lärjungarna under ökande inflytande av andratriaden och skall till sist centra sig i och styra denna. Så länge denna process, vars mål är monadens slutgiltiga centrering i andratriaden och därmed kontroll över denna, alltjämt pågår och ännu ej fullbordats, förblir lärjungen ”korsfäst” på detta ”himlens fasta kors”.

Sidan 34

Med ”intuitionsmedvetenheten” menas essentialmedvetenheten, 46-medvetenheten.

”Ni har dem och bör följa dem omsorgsfullt, varvid ni beaktar att ni har åtminstone i viss mån överbryggat klyftan mellan personligheten och den andliga triaden och att det ni behöver göra är att fullborda och förstärka regnbågsbron och sedan använda den med lätthet.”

Med ”personligheten” menas förstatriaden och med ”den andliga triaden” menas andratriaden. Med ”klyftan mellan personligheten och den andliga triaden” menas den klyfta i medvetenheten som föreligger mellan medvetenheten i andratriadens lägsta enhet, 47:1, och den i förstatriadens högsta enhet, 47:4, alltså de kausala medvetenhetsslagen 47:2 och 47:3. Denna klyfta är det lärjungens sak att överbrygga genom att förvärva medvetenhet i kausalhöljet. Därmed bygger han en permanent förbindelse mellan de två lägre triaderna. Denna förbindelse kallas antahkarana eller regnbågsbron,

Sidan 35

Med ”den av själen genomlysta personligheten” (engelska: soul-infused personality) menas den människa på högre stadier (högre emotionalstadiet och högre mentalstadiet), hos vilken kausalmedvetenheten gör sig alltmer gällande gentemot inkarnationshöljernas medvetenhet.

”Den enda sanna tillvaron är monaden i dess egen värld,”

Med ”monaden i dess egen värld” menas tredjetriaden. Att kalla denna för den enda sanna tillvaron är oegentligt och sakligt sett vilseledande, ty allt i kosmos består av olika slags atomer, uratomer och av dessa sammansatta atomslag, och intet av dessa atomslag är mer eller mindre sant eller verkligt än något av de andra. Att monaderna, sedan de nått så högt i medvetenhetsevolutionen att de förmår leva självmedvetet i höljen som består av högre slags atomer, därmed lever ett mer ändamålsenligt liv, i större harmoni med livslagarna, betyder icke att dessa höljen är ”sannare” än de höljen monaden använde på lägre stadier i sin evolution.

”att livstråden nödvändigtvis går genom mentalvärlden (med intellektets dithörande tre aspekter), varvid den förbinder monaden, själen och personligheten till ett enda levande helt.”

Med ”mentalvärlden” menas här såväl mentalvärlden i trängre mening (47:4-7) som kausalvärlden (47:1-3). Med ”intellektets tre aspekter” (engelska: the three aspects of the mind) menas andratriadens mentalatom (47:1), förstatriadens mentalmolekyl (47:4) och det förbindande kausalhöljet. Med ”monaden, själen och personligheten” menas de tre triaderna (”monaden” = tredjetriaden, ”själen” = andratriaden och ”personligheten” = förstatriaden).

”det föreligger för den av själen genomlysta personligheten en bestämd lucka i *medvetenheten* mellan det lägre mentala och det abstrakta mentala.”

Med ”det lägre mentala” menas det mentala i trängre mening, 47:4-7, med ”det abstrakta mentala” menas det kausala, 47:1-3.

”Det högre mentala (som är den andliga triadens lägsta aspekt)”
47:1 avses.

”den andliga människans totala evolution”

”Den andliga människan” betyder här med hylozoikens terminologi detsamma som människomonaden. Uttrycket ”den andliga människan” kan nog lätt missförstås, i synnerhet om det uppfattas såsom motsatt uttrycket ”den icke-andliga människan”, som används på sidan 36 och snarast betyder ”den icke andligt inriktade människan”.

Med ”den lägre mentalvärlden” avses mentalvärlden i trängre bemärkelse, 47:4-7.

Sidan 37

”universella intellektet”

Beteckning övertagen från H.P. Blavatsky med föga precis betydelse; avser något slags högre (lägst kausal) kollektivmedvetenhet.

Sidan 38

”den fysiska solen”, ”solens hjärta”, ”den centrala andliga solen”. Med dessa tre beteckningar avses dels solen i värld 49, värld 46 respektive värld 43, dels solen i världarna 43–49, 36–42 respektive 29–35. Undantagsvis har en esoterisk symbol eller ett symboliskt uttryck bara en betydelse.

”Verksamhetens Buddhaer” kallas de tre kosmiska jag, som står närmast under vår planet-härskare och är hans lärjungar.

”Nirmanakaya” är en gemensam beteckning på en serie allt högre väsen, lägst 46-jag, som har till uppgift att nerdimensionera de kosmiska energierna till solsystemiska och planetariska.

Sidan 39

”bygga den nya människan i Kristus” är en ursprungligen (äkt) gnostisk beteckning för människans, förstajagets, förvandling till andrajag.

Sidan 40

”den ashramiska meditationen alldeles saknar personlighetsinslag.”

Detta skall fattas i två bemärkelser: den ashramiska meditationen skall icke i något avseende befatta sig med den enskilde, hans personliga förhållanden och problem, och den skall icke heller arbeta med inkarnationshöljernas medvetenhetsslag (47:4 och lägre), den skall med andra ord sagt vara höjd till åtminstone det kausala (47:3). Stränga men nödvändiga krav!

Sidan 41

”positiv, universell stillhet”

A.A.B. använder ofta ordet ”positiv” i betydelsen ”aktiv”, liksom hon använder ordet ”negativ” i betydelsen ”passiv”.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren 2025 eller 76 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idéen? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsflyktingar, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 5/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikva-

riskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
549 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.